IX. évfolyam, 31. szám
1953. július 30.

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

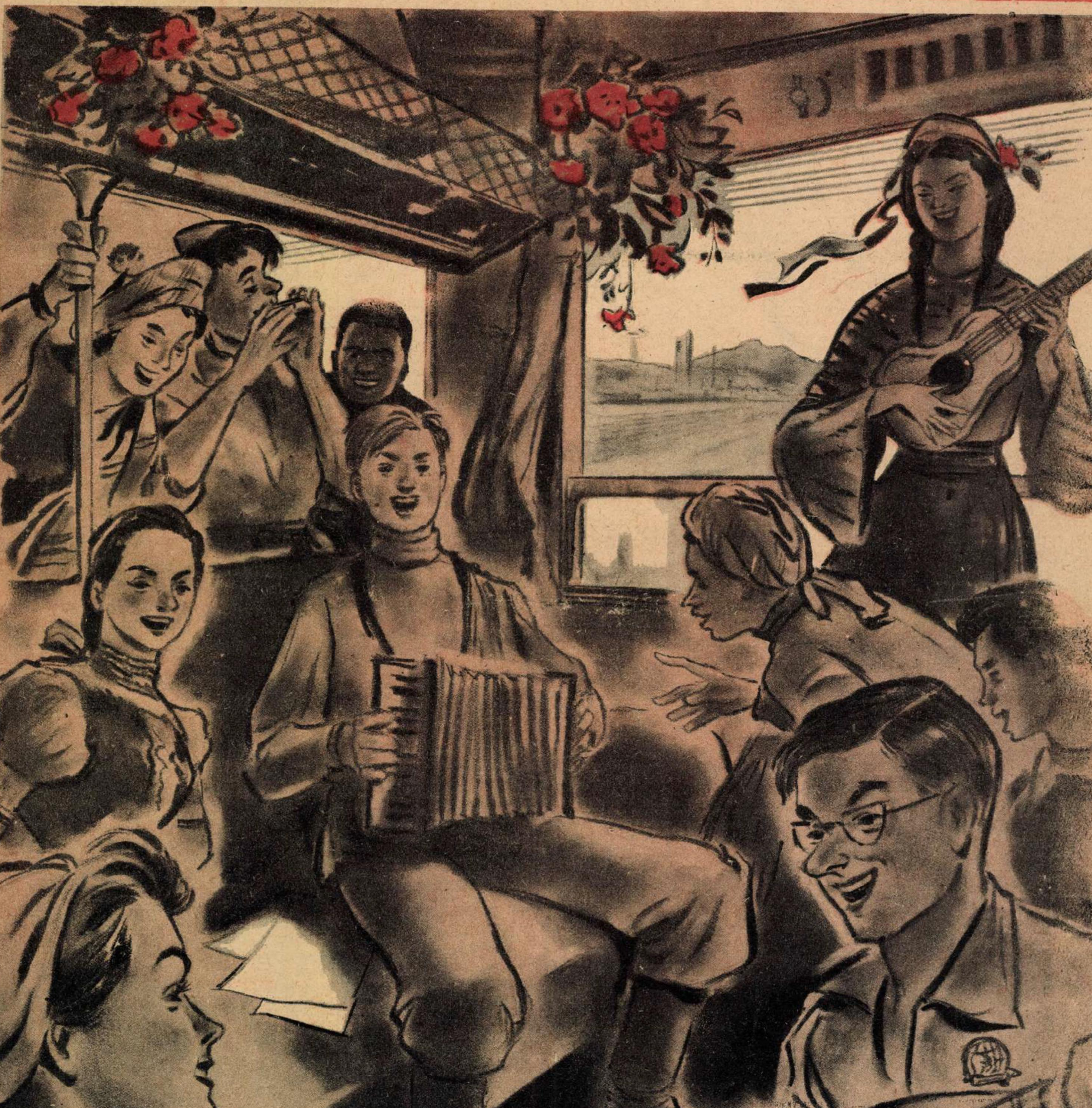

Irány: a bukaresti VIT!

A választásokra is gondolni kell!

Adenauer megváltoztatta álláspontját a négyhatalmi értekezlet ügyében.

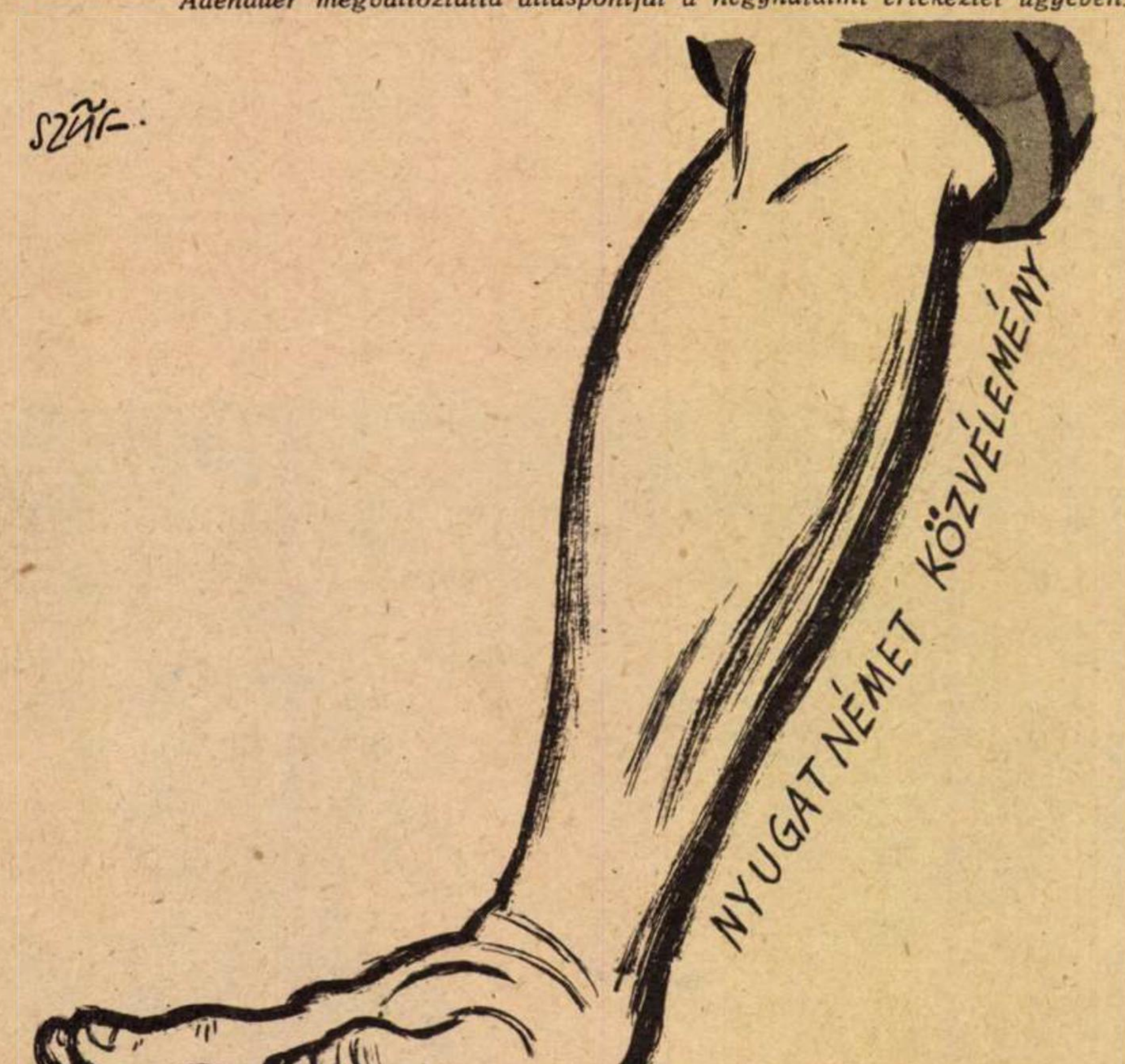

Adenauer: Megelégedésemnek adok kifejezést, hogy a négyhatalmi értekezlet mégis létrejön!

GONDOSABB KÖNYVELOSZTÁST!

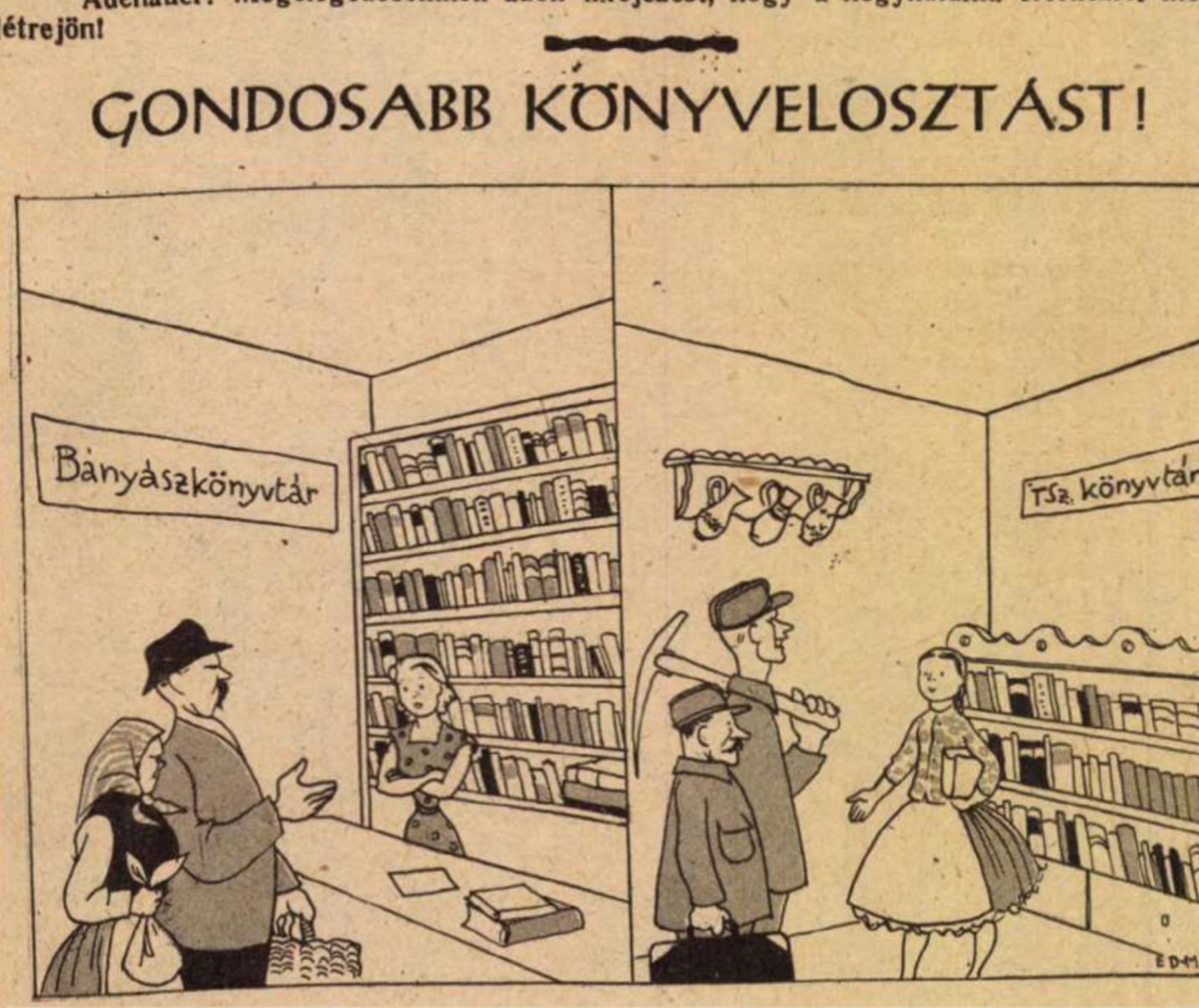

— Mezőtúrról jöttünk, mert nálunk nincs olyan könyv, amely a parasztság életéről szól, de hallottuk, hogy itt van.

— Tatabányáról jöttünk, mert nálunk nincs olyan könyv, amely a bányászok életéről szól, de hallottuk, hogy itt van...

A kisteleki legifijabbak óvodája,

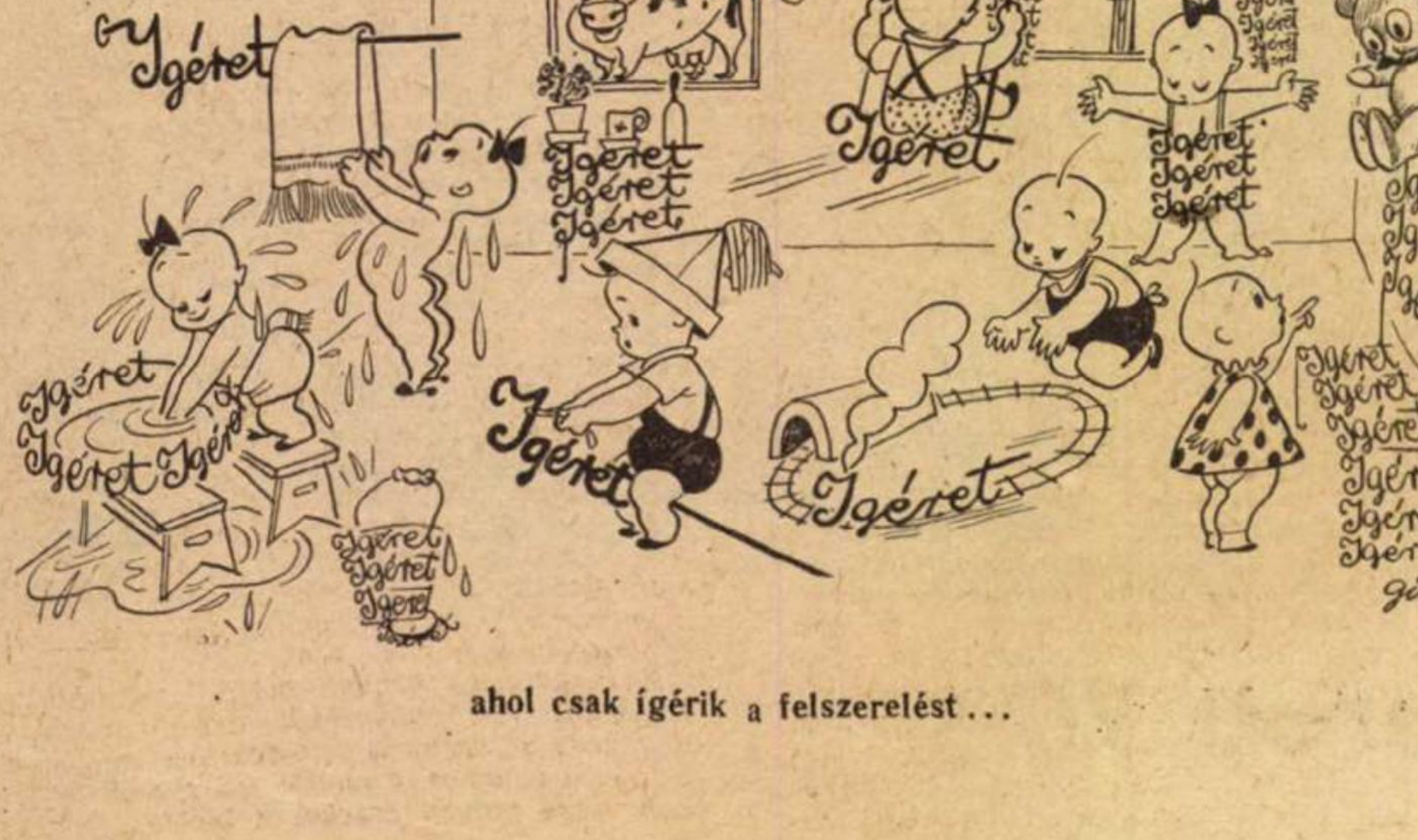

ahol csak ígérik a felszerelést...

GRACSEV ÉS LVOV

CON SPIRITO

Iván Petrovics Bábocskin, a községi patikus éppencsak hogy hazaérkezett a munkából. Megmosdott, hegyesre pödörte búzaszőke, huszáros bajuszát és átengedte magát az esti pihenés gyönyörűségének. Jólesik nyitott ablak mögött ülni és teázni. Az utcáról meleg szellő kergeti az akácillat nesztelen hullámait és összekeveri a napsütött föld lélekzetével.

— Jó estét, Iván Petrovics!

— Jó estét...

Hát ezeket mi szél hozta ide?

Az ablak előtt ifjú pár áll. A patikus, aki egyben a klub gondnoka, jól ismeri őket: Ljubasa Arszenyina, a község legjobb énekese és Pétya Noszov, a mezőgazdasági brigád vezetője, magánéletben pedig híres-nevezetes balalajka-játékos.

— Magához jöttünk, Iván Petrovics, — szól gondfelhős arccal Ljubasa.

— Hozzám-e? — A patikus félretolja a teáscsészét és ravaszul hunyorít: — Táncsak nem valerián cseppekre van szükség szívfájdalmak enyhítésére? Attól tartok, hogy a patikus kotyvaléka ilyen esetekben nem hatásos...

Ljubasa olyan piros lett, mint a pipacs.

— Ugyan, Iván Petrovics!... Azért jöttünk önhöz, mert igen komoly kultúr-kérdésben szeretnénk tanácsot kérni.

Kiderült, hogy nem közönséges dologról van szó. Ljubasa tegnap a városban volt. A kultúrcsoport részére kottákat vásárolt. Aztán csak nézik milyen kellemetlenség lett a dologból. A kottákon minden megjegyzés, utasítás idegen nyelven van kinyomtatva, még hozzá latin betűkkel. Már most ki értse meg? A fiúk hiába törték a fejüket. Végül is abban egyeztek meg, hogy Iván Petrovicshoz kell fordulni, mert ő a foglalkozásánál fogva jó barátságban van a latin nyelvvel.

— Hászen abban nincs hiba, — mondta Iván Petrovics. Előbb azonban akkurátusan cigarettára gyujtott. — A mi szakmánkban a latin nyelv kenyeres pajtásunk. Tudjuk, mi az az oleum ricini, calium hipermanganicum, satöbbi... Mutassátok csak, mit nem értettetek?...

Pétya és Ljubasa nagysietve rakták elébe a dalosfüzeteket.

— Hát, kérem szépen, — szól Iván Petrovics az egyik füzet címlapjára pillantva, — ez Hodzsa Einetov zeneszerző műve. „Dal a hazáról". Állami Zenekiadó Vállalat, 1951. Mi van itt latinul?

— Belül nézze meg, belül! — izgul Ljubasa. — Nézze csak! A „Szovjet haza" című dal... Azt nézze, hogy a kottasorok között mi van odanyomtatva!

— Hm, a teringettét! — morog a patikus, ujjával végigsimítva a sorokat. — Aszongya, hogy aszongya: „Andante sustenuto... molto cantabile... un poco animato..." A zanyád! De ki vagy tekerve!

Eleinte óvatosan és bizonytalanul olvassa. De minél tovább jut, annál vígabban megy neki. Amikor a „Gyermekek" és a „Jó egészség" című dalokhoz ér, a hangja ércesen cseng, már nem is olvassa, hanem szavalja:

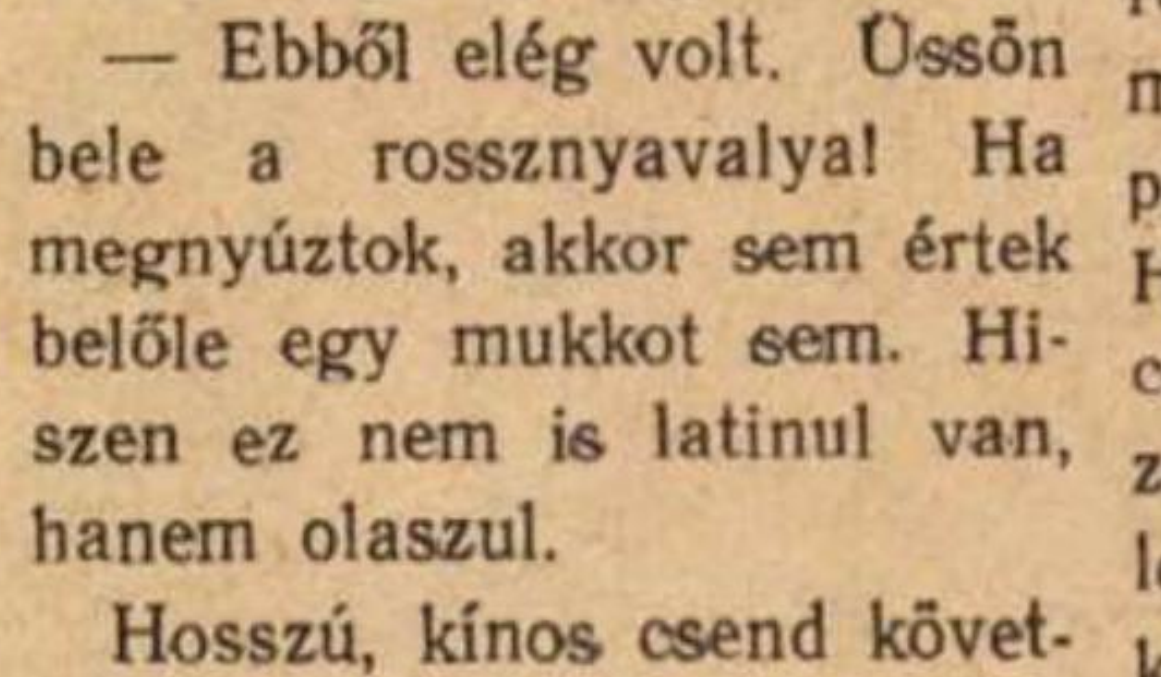

— „Andante mosso! Un poco animato a tempo allargando! Meno mosso quasi recitativo! Allegro con fuoco un poco meno mosso stringendo!"

Ljubasa és Pétya boldog izgalommal tekintget egymásra: a kutyafáját, ez aztán a tudós ember! Úgy olvas, mint a vízfolyás! Lefordít ez nekünk mindent azonnal, mint a pinty!...

A patikus hirtelen elhallgat és jóságos, zavart tekintettel néz a vendégeire:

— Ebből elég volt. Üssön bele a rossznyavalya! Ha megnyúztok, akkor sem értek belőle egy mukkot sem. Hiszen ez nem is latinul van, hanem olaszul.

Hosszú, kínos csend következik. Az ifjú pár arcán fájdalmas kiábrándulás tükröződik. Pétya nem bírja tovább. Remegő hangon szólal meg:

— Iván Petrovics, most mitévők legyünk? Hiszen az olaszok a régi rómaiak utódai... Nem igaz?

— Ez igaz. Erre mérget lehet venni.

— Tehát az olasz nyelv a latinból származott?

— Nyilván. Mi a fészkes fenéből származott volna másból? De ettől még nem sokra megyünk. Latinnak latin, oszt mégsem az! Úgy látszik, hogy a latinból csak a tőszavak maradtak meg.

— Drága, aranyos Iván Petrovics — szól Ljubasa, rimánkodva kulcsolva össze a kezeit. — Próbálja meg kikeresni ezeket a tőszavakat. Ugye megteszi?

A patikus mélyet sóhajt és bajuszát megpödörve újabb füzetet kezd lapozgatni.

— Ahán!... „Allegro con brio... un poco... con spirito..." Alljon meg a menet! Ehun vannak a tőszavak!

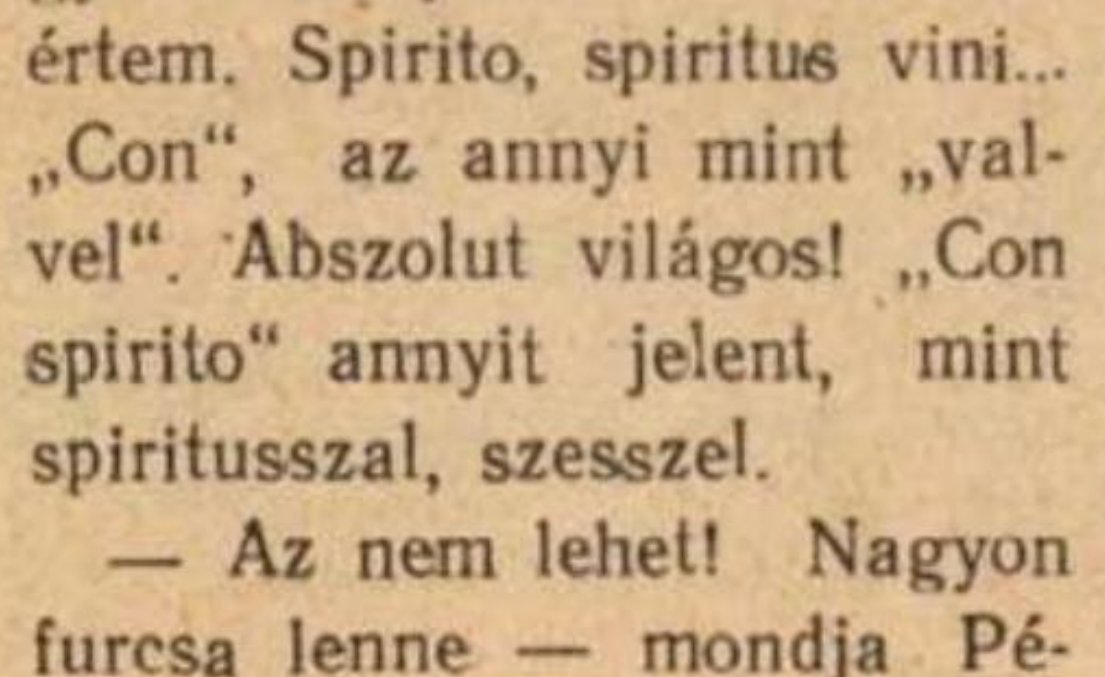

Ezek már ismerősök. Aszongya: con spirito... Ezt már értem. Spirito, spiritus vini... „Con", az annyi mint „val-vel". Abszolut világos! „Con spirito" annyit jelent, mint spiritusszal, szesszel.

— Az nem lehet! Nagyon furcsa lenne — mondja Pétya. — Hogyan lehet zenét spiritusszal előadni?

A jó Iván Petrovics elhallgat. Ő maga is roppant aggályosan fogadja nyelvészeti búvárkodásának az eredményeit. Micsoda bosszúság! Úgylátszik, üres kézzel kell elbocsátani a vendégeit... Gépiesen lapozza át az 1953-ban állami kiadásban megjelent fehérorosz népdal feldolgozásokat és bosszúsan kopog ujjaival az asztalon.

— Van ezeknek lelkük? Még arra az egyszerű „meggyszedő" nótára is rábiggyesztik, hogy „allegro moderato"!

Pétya és Ljubasa keserű szájízzel, kiábrándulva búcsúznak Iván Petrovicstól. Már most mihez lássanak? Úgylátszik, levelet kell írni Moszkvába, az állami népművészeti intézetbe... Nem szabad időt veszíteni, már holnap meg kell kezdeni az új dalok betanulását!

...A sors kegyesen mosolygott zenebarátainkra. A hét végén a területi filharmónikusok hangverseny-brigádja látogatott el az „Új út" kolhozba. A parasztok óriási lelkesedéssel hallgatták Borodin kvartettjét, Glinka románcait, Csajkovszkij és Chopin instrumentális műveit. Hangverseny után a kultúrcsapat tagjai és az odaérkezett művészek között közvetlen, baráti beszélgetés alakult ki.

— No, nézd csak! A legfontosabbat majdnem elfelejtettem! — kapott a szóba Ljubasa. — Elvtársak, magyarázzátok meg, kérlek, mit jelent az, hogy „con spirito"?

— „Con spirito", — válaszolja a tisztes külsejű, őszhajú zongorista, — annyit jelent, mint „lélekkel", „lelkesen". Miért?

— Csak azért — mondja Ljubasa panaszosan — mert ahogy azt nekünk magyarázták, abból macskazene lett volna...

Amikor Iván Petrovics néhány perc mulva a klubterembe betekintett, az egész társaságot sürgős munkában találta. Az odaérkezett művészek hevesen és szívesen betűzik, fordítják és diktálják Ljubásának a dallamos olasz zenei műszavakat. Közben szorosabbra fűzik a kapcsolataikat a falusi zenebarátokkal. Tudják, hogy a zene már régóta nem egyes „szakértők" és „szakemberek" tulajdona. A zenéhez nem kell föltétlenül konzervatóriumi diploma.

...Ljubasa és Pétya, amikor a zenészektől elbúcsúztak, melegen szorongatták a kezeiket.

— Köszönjük, elvtársak! Köszönjük minden kolhozparaszt, de különösen a kultúrgárda nevében! Sokáig és lelkesen fogjuk magukat emlegetni!

Ljubasa kivillantotta vakítóan fehér fogait, arcocskáján a nevető gödröcskéket és huncutul toldotta meg:

— Sokáig és... con spirito!

(Fordította: *Pogonyi Antal)*

Budapesti nyár

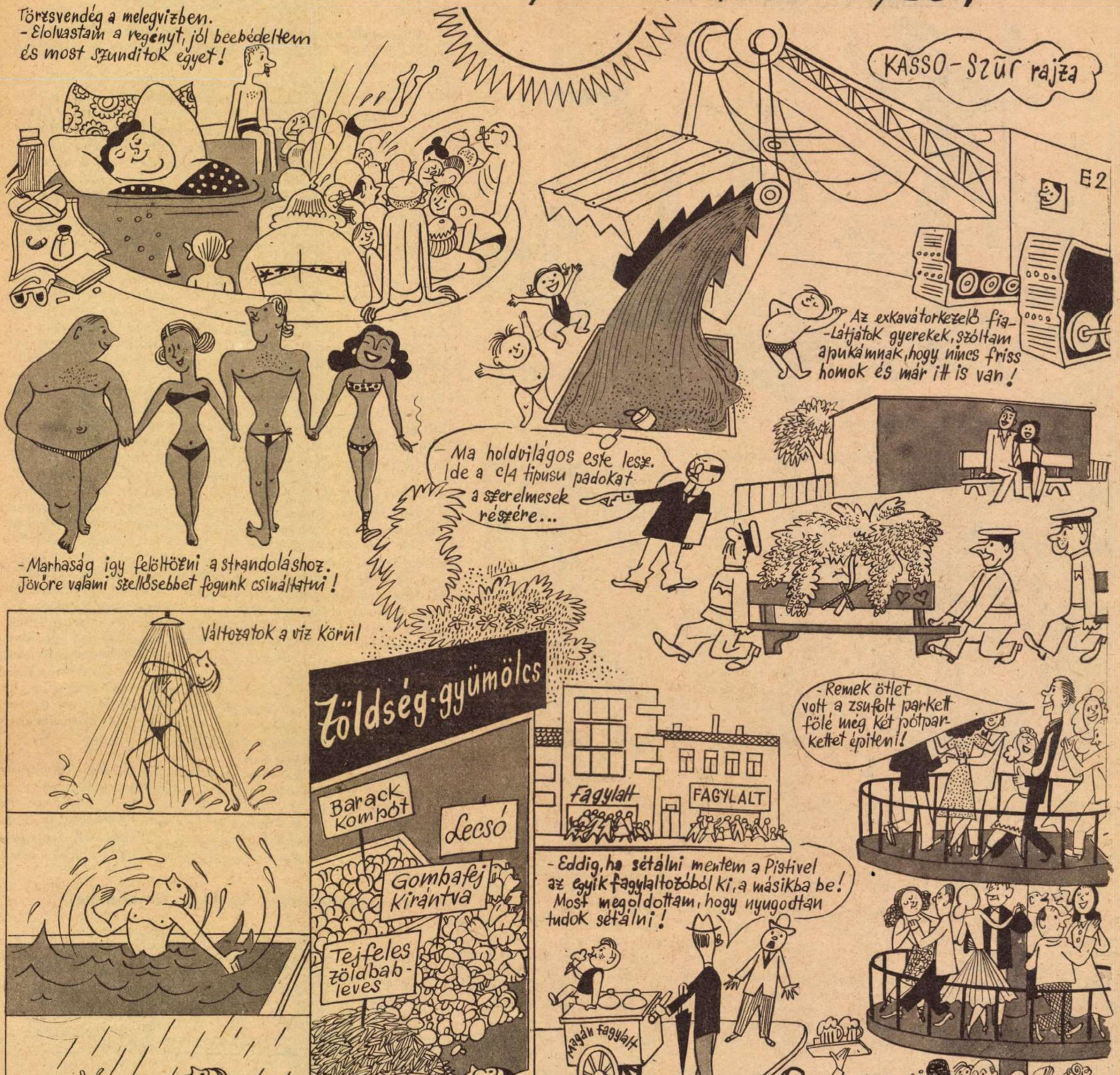
KASSO-SZŰR rajza
Törzsvendég a melegvízben.
- Elolvastam a regényt, jól beebédeltem és most szunditok egyet!
Az exkavátorkezelő fia- -Látjátok gyerekek, szóltam apukámnak, hogy nincs friss homok és már itt is van!
E2
- Marhaság így felöltözni a strandoláshoz. Jövőre valami szellősebbet fogunk csináltatni!
- Ma holdvilágos este lesz. Ide a c/4 típusu padokat a szerelmesek részére...
Változatok a víz körül
Zöldség-gyümölcs
Barack kompót
Lecsó
Gombafej kirántva
Tejfeles zöldbab-leves
Fagylalt
FAGYLALT
- Remek ötlet volt a zsufolt parkett fölé még két pótparkettet építeni!
- Eddig, ha sétálni mentem a Pistivel az egyik fagylaltozóból ki, a másikba be! Most megoldottam, hogy nyugodtan tudok sétálni!
Magán fagylalt
- Milyen figyelmes ez a közértes, nem kell törni a fejemet, hogy mit főzzek ebédre!

BARABÁS TIBOR:

Jánoska és a jellemem

Jellemem átalakulásának két korszakáról szeretnék beszélni. Barátaim és ellenségeim mindig tisztességes, szavahihető, igazmondó embernek ismertek. És így volt ez egészen 1946-ig, amikoris János megszületett. Addig esztendőkig lakhattam egy házban, s a szomszédaim még mindig találgatták, hogy ugyan mi lehetek, valaki azt állította rólam, hogy ablakpreparátor vagyok, egyszóval alig ismertek. János megszületése ezen a téren is megváltoztatott. Előbb azonban azt mondom el, hogyan tértem le az igazmondás göröngyös, de nyilegyenes útjáról. Az első fogakkal kezdődött... Amikor János pici szájában, rózsaszín ínyében fölvillantak azok a kedves kis rágófogak, ott legelöl... Fényképeket csináltattam róla, „nevess a papára" fenyegettem, kiabáltam, könyörögtem, mert hiúságomban azt akartam, hogy kövér arcán azt a két kis gödröcskét mindenki lássa. S amikor a fényképek elkészültek, útrakeltem. Felkerestem rég elfelejtett ismerőseimet, barátaimat, a régi lakótársakat, az elhagyott házakat, megállítottam Schuleket, aki a Szív-utcai elemiben harmincnyolc évvel ezelőtt a hátammögötti padban ült, s aki alig akart megismerni, de én elővettem a János fényképeit és valamennyit megmutattam neki. Nincs a Louvre-ban az a műértő magyarázó; aki Mona Lisa mosolyáról annyit tudott volna beszélni, mint én a Jánoséról. Különben sem szerettem soha a titokzatosságot, még a mosolyban sem. Az én fiam mosolya olyan, mint a napfény, olyan, mintha egy piros alma hirtelen kibukkanna zöld ágak közül. Csak a bizakodó, csak a reménnyel teljes élet mosolyoghat így. Persze én Jánost nemcsak ilyen költői szavakkal dicsértem, hanem körmönfont realizmussal is, az élet apró-cseprő dolgai mögül törtem a hallgatóra Jánoska egyéniségének egy-egy utólérhetetlen vonásával.

Egyszóval mindenütt mutogattam a képét. Akkor már egyéves volt és almát rágott. Fejét büszkén felvetette és úgy nézett ki a járókából, mint a jövő tudósa, hőse, költője, pilótája és feltalálója. Aki mindezt nem fedezte fel nyomban a képben, az ellenségem lett és az ilyen különben is csak ellenség lehet. Nézze, milyen okos, nézze a homlokát, tíz foga van már és tudja, hogy mennyi idős? És ekkor figyelmem egész erejével vizsgáltam meg a páciens arcát és kiböktem, hogy nyolchónapos. Ha úgy láttam, hogy az illető kevesebbet is elhitt volna, rossz napom volt. Mert hónapok és fogak vad össze-visszaságban nőttek és fogytak az apai hiúság kényszere alatt. Egyszer karácsonykor furulyát vettem a gyereknek. Azonnal betörte vele a rádió üveglapját, végül belefújt. A furulya csodaszépen megszólalt. „Hallod, Bözsikém, hogy fújja, pedig még csak tízhónapos". A feleségem tekintete tele volt szemrehányással és csodálkozással: „Miket beszélsz, már nekem is hazudsz?"

•

Most, miután jellemem időszaki elferdülését őszintén bevallottam, azt is el kell mondanom, hogy János vezetett vissza az igazmondás és a fejlődés útjára. Ha valamit megígérek neki és nem tartom be a szavam, ő az, aki egy ügyész és a lelkiismeret hangján kiáltja felém: „Megígérted, hogy elviszel az Állatkertbe, vigyél el! Azt mondtad, hogy csúzlit csinálsz nekem, tartsd be a szavad!" És különben is egész életemet új meg új vonásokkal gazdagítja. Sohasem értettem a fűhöz-fához, vashoz, bogarakhoz, madarakhoz, most egy franciakulcsra azonnal rámondom, hogy micsoda, olyan csúzlit csinálok, hogy azzal Dávid percek alatt végzett volna a filiszteussal, sötét estén röptében megmondom a szarvasbogárról, hogy milyennemű és bármely fáról megmondhatom, hogy mire alkalmas az ága. De még többet is köszönhetek Jánosnak. Huszonötévi írói munkám során érdeklődésem nagyon is egyoldalúan az irodalomra és történelemre szűkült. Jánost azonban minden érdekli. Ezer kérdése zuhog rám. Ő mindent tudni akar, nem úgy, mint én. Tudnom kell a fegyverek fejlődéséről, az ókori hajózásról, az Amazon vidékének állatvilágáról, a kolibri-fajtákról, felelnem kell arra a kérdésére, hogy mekkora a Föld, hogy milyen távol van a Holdtól, a Naptól és a csillagoktól, és ami még enél is rémesebb, hogy ezek egymástól. A földkéreg megszilárdulásáról nem sokat tudtam eddig és a tűzhányókról még annyit sem. Mult éjszaka a természettudományi kiskönyvtár egyik füzetét kellett elolvasnom a vulkánok kitöréseiről. Reggelre megígértem neki, hogy megfelelek neki és most megismertem az Etnát és a kamcsatkai tűzhányókat, a nagy mexikói lávaömlés minden borzalmát... Köszönet nektek ismeretterjesztő kiadók, tudománynépszerűsítő folyóiratok, öreg lexikonok, hogy megmentitek az embert a gyerek előtt való megszégyenüléstől. Most a biológia kérdései izgatják hat és féléves telhetetlen képzeletét. „Miből származott a kutya?" — kérdezte tegnap. „A farkastól" — vágtam ki bizonytalanul. „Akkor miért vannak még ma is farkasok?" Elsápadtam a jogos és okos kérdésétől, de honnan tudjam.

Most jöttem a könyvtárból, őslénytanról és biológiáról szóló könyveket hoztam magammal, már az úton is olvasgattam, majdnem elütött a villamos, a rendőr felírt, nem is hiszik, hogy milyen érdekes a biológia.

Tilalom ez, vagy biztatás?!

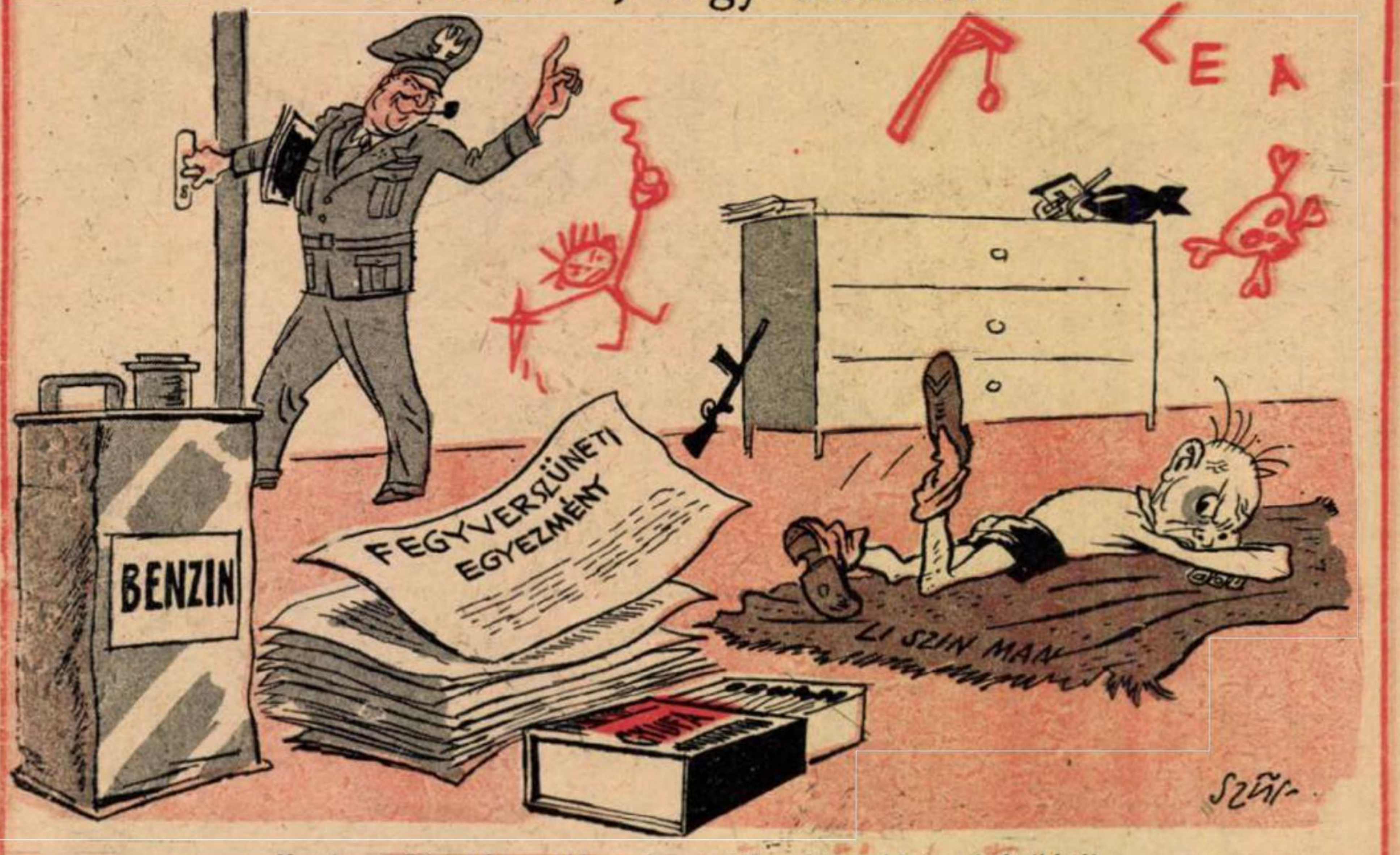

Harrison: Fiacskám, aztán nehogy játsszál ezekkel a holmikkal!

De Gasperi hívei jelentkeznek

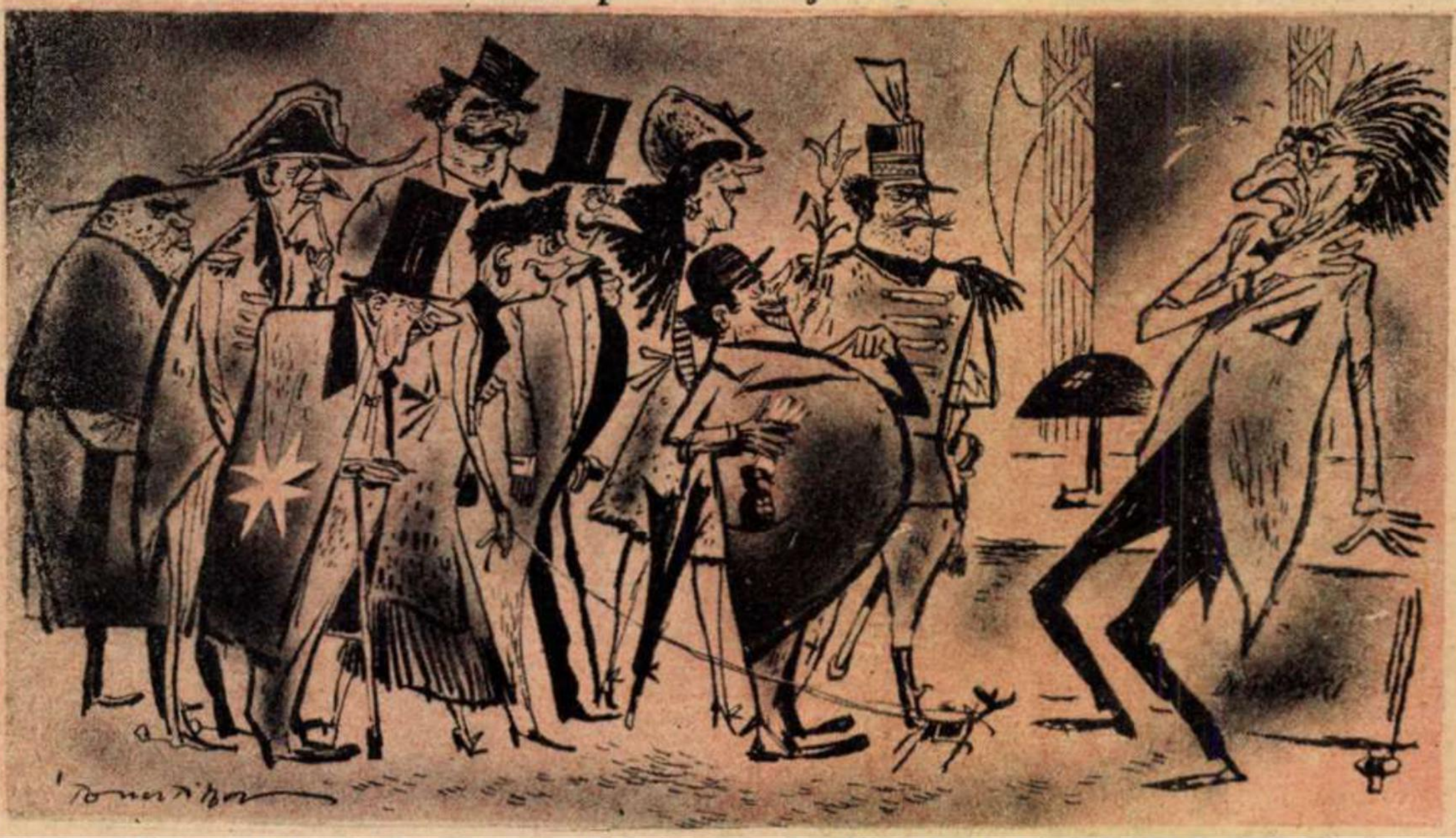

— Nézzen ránk, excellenciás uram! Valamennyien harcban edzett, kipróbált királypártiak vagyunk. Ránk nyugodtan támaszkodhat a köztársaság...

A telefon áthallatszik

Nemrég sürgős adatra volt szükségem. Azt kellett megtudnom, hogy a Csavarmenetgyárban menynyire sikerült a beérkező anyagok átfutási idejét csökkenteni. Mielőtt telefonáltam, a kollégám megkérdezte tőlem:

— Mennyi idő alatt adsz választ?

— Öt perc az egész! Felhívom a gyárat és megkérdezem.

— Ha valaki megszerzi az adatot, az te vagy! — biztatott.

Tárcsáztam. A telefon nem adott se „mássalbeszél", se hosszabb, kapcsolást jelző hangot. Ellenben kapcsolás helyett halkan, de érthetően a következő párbeszédet hallottam:

— Hat negyvenhétkor indul. De vigyázz, ne ülj be a személyvonatba.

Bosszúsan tettem le a kagylót. Nyilvánvaló: a telefon áthallatszik.

Újra tárcsáztam. Most mással beszélt a szám. Azután nem vették fel a kagylót. A következőnél ismét síron túli hang hallatszott át. Megtudtam, hogy a sashalmi építkezésnél a bérelszámolási lapon hibásan tüntették fel a teljesítményszázalékot.

A kollégám sürgette a Csavarmenetgyárat, én újra és újra tárcsáztam. A telefon újra áthallatszott.

Tudomást szereztem arról, hogy Fekecs Irént feltétlenül várja egy mély férfihang a „Jókedv"-eszpresszóban, hogy Kispesten még mindig kapható a 47 forintos szandál és arról is, hogy Károlykának csak délután kell felmenni Testvérhegyre a barackért.

Megbízómmal közöltem a hallottakat. Különösen a 47 forintos szandál érdekelte. Sajnálkozásának adott kifejezést, hogy nem hallótam át semmit a kampósszegekről, mert arra neki nagy szüksége lenne.

Megígértem: igyekszem a kampósszegről is áthallani valamit.

Elhatároztam, hogy felhívom a hibabejelentőt. Tárcsáztam a nullahármat. Ők sem vették fel a kagylót. Végre jelentkezett a jól ismert áthallatszós hang. Ezúttal a Csavarmenetgyár beszélt a Ganz Kapcsolóval. A gyár közölte egy Kiss nevű elvtárssal a forgóeszközök csökkentett átfutási idejét.

Az adatot diadalmasan vittem be a kollégámhoz. Csodálkozott.

— Ilyen gyorsan megadták az adatot? Nem hivatkoztak éberségre, vagy arra, hogy először engedélyt kell kérniök felsőbb szervüktől?

— Hogyan hivatkozhattak volna? Nem is beszéltem velük! Véletlenül áthallatszott a jelentés...

Azóta se tudom megkapni a Csavarmenetgyárat. Folyton mással beszél, nem megy ki a csengés, vagy nem ad semmi hangot. Pedig ismét fontos adatra volt szükségem. Tegnap végső elkeseredésemben felhívtam a hibabejelentőt.

— Mi a baj? — kérdezték.

Mérgesen válaszoltam:

— Valami baja lehet a telefonomnak. Nem hallatszik át.

Palásti László

Zsíros úr, meg a jó termés

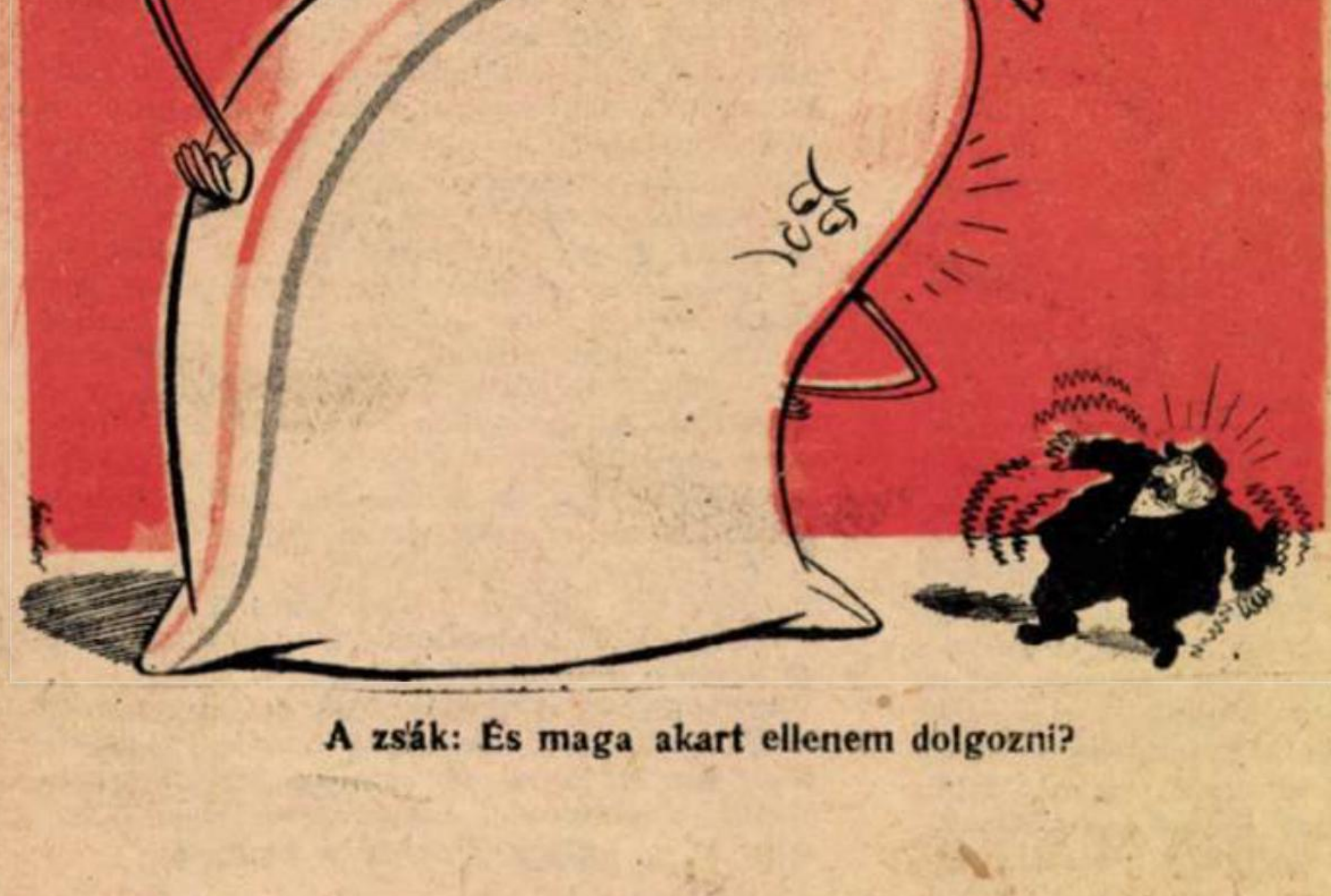

A zsák: És maga akart ellenem dolgozni?

SZINETÁR GYÖRGY:

MINEK NEVEZZENEK?

Felkavarodik bennem az indulat, ha néha eszembe jut, hány és miféle ranggal, címmel, megszólítással tiszteltek, gyaláztak és aláztak meg embertársaim életemben.

Kezdetben csak olyan félvállról odavetett „hallod-e kisöcsém!" voltam, de ebből örökre kinőttem s hovatovább egyre gyakrabban megsüvegelt bácsi leszek. Voltam már Pali, Pók, Apafej, Hopsikám, és voltam tagja olyan közösségnek, melynek csak ez a kollektív megszólítás dukált: „Idefigyeljenek emberek!" Voltam Hé, Fater, Fatakám, voltam Te, Maga, Ön, T. C., Tekintetes úr, sőt nagyságos úr is voltam néha, újév napján, mikor a házmester, a postás, a kéményseprő, a fodrász, az újságkihordó és ki tudná felsorolni még kik és hányan, jövőmért aggódva boldog újévet kívántak nekem.

A felszabadulás után a mult romjaival és szennyesével a rangoknak, címeknek és megszólításoknak ezt a kacat-gyüjteményét is eltakarítottuk.

A felszabadulás óta kétféle megszólítással tüntetnek ki embertársaim. Vagy azt mondják: elvtárs, vagy azt mondják: kartárs! Ám ennek a két titulusnak értékét erősen csökkenti az, hogy sokszor eltér az igazságtól. Ugyanis nem biztos, hogy valóban elvtársa vagyok annak, aki elvtársnak szólít és száz közül kilencvenkilenc esetben nem vagyok kartársa annak, aki kartársnak hív. Mert kinek vagyok és elvtársa? Annak, aki Marx, Lenin, Sztálin tanításának alapján áll és él, akinek tehát ideológiája, véleménye, pártállása, társadalmi céljai, általános emberi magatartása, fejlődésének, haladásának iránya azonos az enyémmel. Elvtársam-e tehát például az a bürokrata, ki a kezébe kerülő ügyiratban csak a szabályszerüen, vagy szabálytalanul iktatott aktát látja és nem veszi észre a sorok között lélekző, nyugtalanul, türelmetlenül várakozó embert, a követelő valóságot? Ez a bürokrata természetesen nem elvtársam, noha esetleg annak szólít. S ki az, aki általában kartársnak nevez? Az, aki nem ismer, nem tudja ki vagyok, mi vagyok, elvtársa vagyok-e, vagy ellenfele, naplopó vagyok-e vagy becsületes dolgozó. Kartársnak hív tehát az, akinek nem vagyok sem te, sem maga, sem ön, akinek a világon semmiféle kapcsolata nincs velem. Vagy kartársa vagyok én annak a közismert labdarúgónak, aki mögöttem szorongva az autóbuszon azt kérdezte tőlem: „Leszáll, kedves kartárs?" Vagy kartársa vagyok én annak a magas, vállas fiatalembernek, aki a Margitszigeti Színpad pénztáránál így förmedt rám: „Ne tolakodjon kartárs, mert a lábára lépek!" Vagy kartársa vagyok talán annak a Ravill-dolgozónak, aki így ajánlotta áruját nekem: „Ha megveszi ezt a rádiót kedves kartársam, sok öröme lesz!" Vagy egyáltalán kartársa vagyok én ebben az országban mindenkinek, akinek nem vagyok éppen elvtársa? Nem hiszem!

Sokat töprengtem már azon, miképpen lehetne rendet teremteni az emberek érintkezésének ebben az üres, tartalmatlan és lélektelen kavargásában, hogy csak az legyen elvtárs, aki valóban elvtárs és csak az legyen kartárs, aki csakugyan az.

Problémámat egy egyszerű kis sajtóhiba oldotta meg. Ma reggel sokszorosított levelet kaptam, melyben a megszólítás így hangzott:

„Kedves Kortárs!"

Kedves kortárs! A homlokomra ütöttem! Ez az! Ez helyes, ez jó, ez igaz, elvégre vitathatatlanul kortársa vagyok a labdarúgónak, a villamosvezetőnek, a Közért dolgozójának, sőt fájdalom, kortársa vagyok a bürokratának is.

Egyes üzemi konyhák figyelmébe!

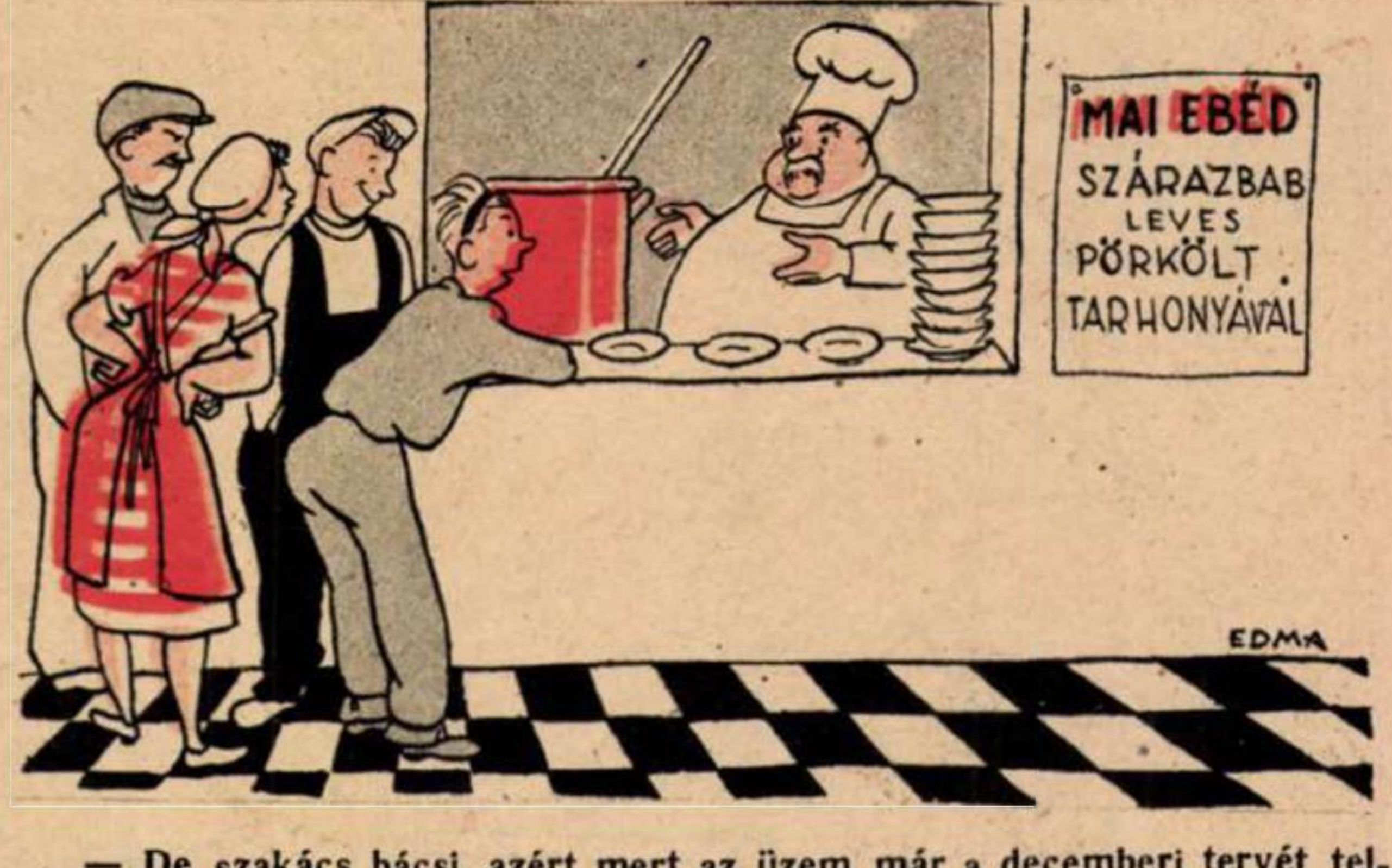

— De szakács bácsi, azért mert az üzem már a decemberi tervét teljesíti, maga még főzhet nyári ételeket!

DÉLUTÁNI PIHENŐ

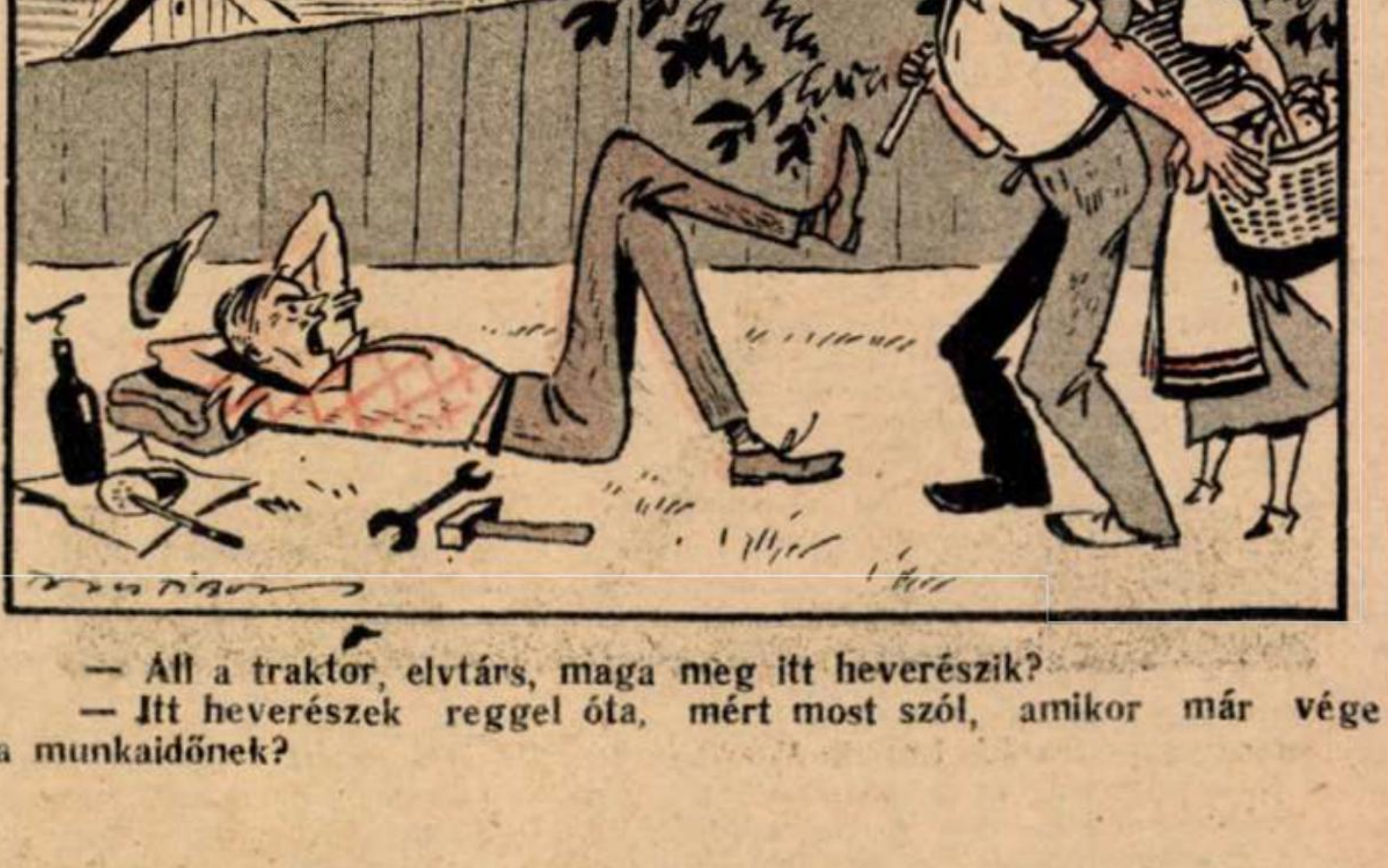

— Áll a traktor, elvtárs, maga meg itt heverészik?
— Itt heverészek reggel óta, mért most szól, amikor már vége a munkaidőnek?

Erőszakos? .. én?...

Már bocsánatot kérek, mindent lehet rám mondani, csak azt az egyet nem. Ellenkezőleg. Én olyan ember vagyok, hogy hagyom a dolgokat. Ha megy, megy, ha nem megy, nem megy. Nem is értem, honnan vették. Az a gyanúm, hogy Flórián fogta rám, mert a multkor az olvasóban kivettem a kezéből az újságot, utóvégre nekem is jogom van elolvasni. De könyörgöm, hol itt az erőszakosság? Lehet ezt nevezni energikus fellépésnek, a közügyek iránti határtalan érdeklődésnek, heves tudásszomjnak, esetleg túlzott kíváncsiságnak, de erőszakosságnak? Az valami egész más. Mondok egy példát. A minap a Közértben liptóit vettem és a pénztárnál megkértem az előttem állót, hogy engedjen maga elé, nagyon sietek, vár a sakkpartim. Azt hiszik, engedett? Azt mondta, csak tessék várni a sorjára, neki is dolga van. Hallottak már ilyet? Azért, mert neki dolga van, én késsek le a sakkpartiról. Látják, ez igen, ez egy sötét erőszakos fráter, de én...

Nincs kizárva, hogy azért találták ezt ki rólam, mert délután, mikor kijövünk a munkából, akárhányan várnak a megállónál, szeretek elsőnek felszállni a villamosra. Erre lehet mondani, hogy ügyesség, gyorsaság, nem bánom, élelmesség, de erőszakosság?...

Megjegyzem, az is lehet, hogy Barkóczi költötte ezt rólam a motorbicikli miatt. Én ugyanis alkudtam egy használt motorbiciklire és megkértem Barkóczit, hogy jöjjön el velem, nézze meg, ő már kétszer nekiment a villamosnak, ő nagyon érti. Megbeszéltük az időt és én várok, várok, de Barkóczi nem jön. Keresem a könyvelőségen, kiderül, hogy beteg, ma nem jött be. Nekem gyanús volt a dolog, elmentem hozzá, de ami igaz, az igaz csakugyan ágyban találtam. No már most, ha én erőszakos ember vagyok, azt mondom neki: nézd Barkóczi, ne okoskodj, ne légy te olyankor beteg, mikor én motort akarok venni és különben is, mi az a kis 38 fokos láz, ne törődj vele, hanem egy-kettő, öltözz fel és gyerünk — de én nem, én nem az az ember vagyok, én egy szóval sem biztattam, én csak odavittem az ágyához a ruháját, lehúztam a hálóingét, felhúztam a harisnyáját, cipőjét és így tovább, de nem ám erőszakosan, hanem gyöngéden, udvariasan. Még a nyakkendőjét is én vettem ki a szekrényből.

Este aztán, mikor Barkóczihoz kihívták a mentőket, ő azt mondta, hogy én vagyok az oka, én húztam ki az ágyból. Erre csak annyit bátorkodom megjegyezni, hogy nem kell úgy felfújni a dolgokat. Ma, amikor penicillin van, nem kell úgy megijedni egy kis tüdőgyulladástól. Ugyebár én sem féltem, hogy elkapom tőle az influenzát. Pedig micsoda veszélynek voltam kitéve. De szóltam én egy szót is? Már bocsánatot kérek.

BALÁZS SÁNDOR

Nyugatberlini statisztika

1.

Hans belépett a munkaközvetítő irodájába.

— Van valami? — kérdezte.

— Hogyne — felelte a dévajkedvű munkaközvetítő. — Csütörtök van. Az van.

— Elhelyezkedési lehetőség?

— Az az egy nincs.

És megmutatta a táblát:

Elhelyezkedést keres: 173.629 gyári munkás.

Elhelyezkedést talál: —

Hans bólintott. Már megszokta.

— Talán a jövő héten javul a helyzet — bíztatta a munkaközvetítő.

2.

Hans ismét belépett a munkaközvetítő irodájába.

— Azt mondta, hogy majd javul a helyzet — szólt a munkaközvetítőhöz.

— Egy pillanat — mondta a munkaközvetítő. — Rögtön megnézem.

És megnézte a táblát, amelyen ezúttal ez állt:

Elhelyezkedést keres: 194.565 gyári munkás.

Elhelyezkedést talál: —

— A javulás egyelőre még nem szembeszökő — állapította meg tárgyilagosan.

3.

Hans megintcsak belépett a munkaközvetítő irodájába. Mielőtt megszólalt volna, a munkaközvetítő lecsapott rá.

— Ugye megjósoltam a javulást?! — lihegte csillogó szemmel.

— Igen — mondta reménykedve Hans.

— Nohát odanézzen! — düllesztette ki a mellét a munkaközvetítő és rámutatott a táblára, amelyen ez állt:

Elhelyezkedést keres: 206.136 gyári munkás.

Elhelyezkedést talál: 50 provokátor.

ADENAUER ATYAI ÁLDÁSA

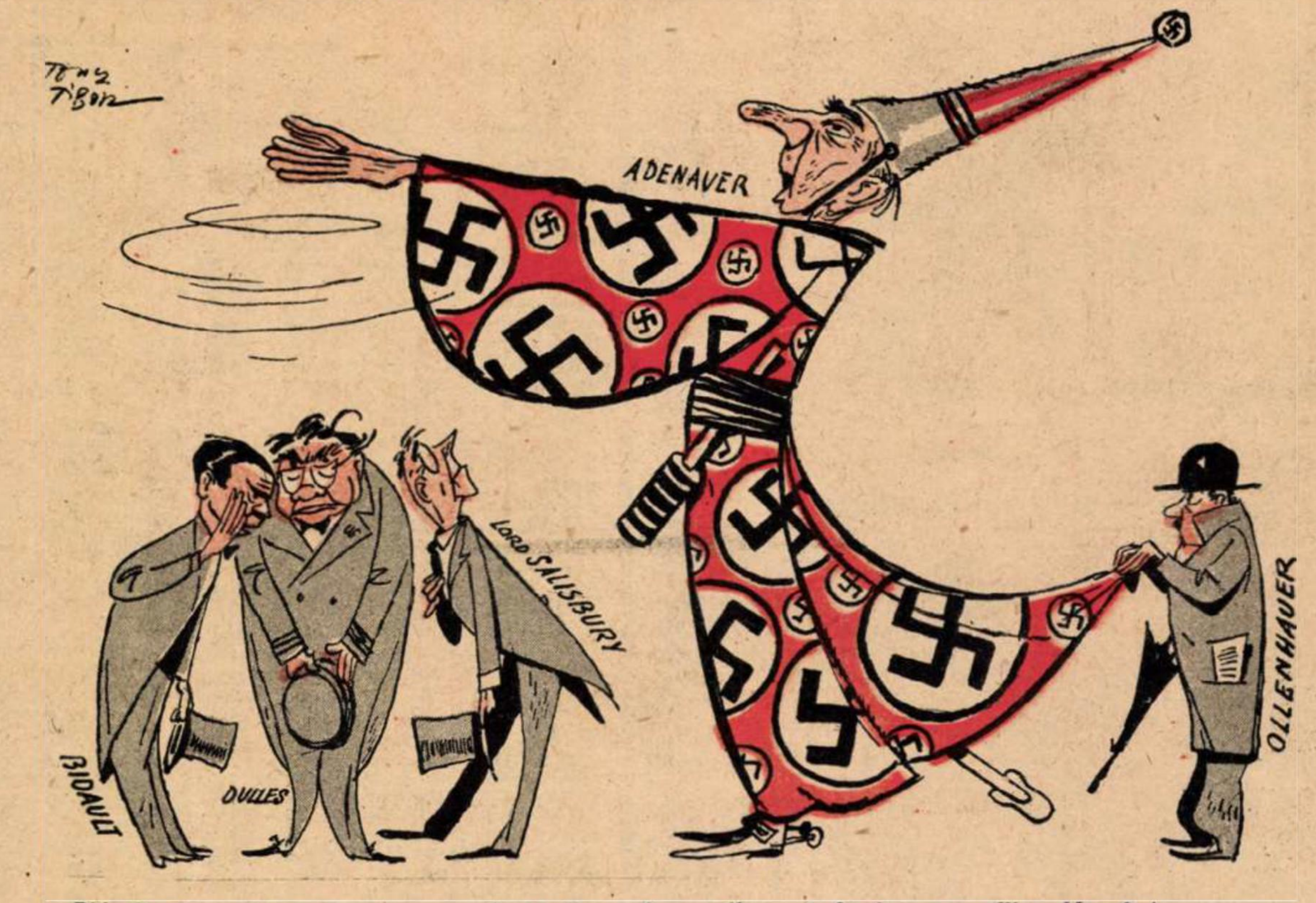

Bidault: Őszintén szólva nagyon drukkoltam, hogy ellenezni fogja a megállapodásunkat...
Dulles: Bevallom, én is... De most jön még csak a neheze: McCarthy!

Amerikai hadihajó a Sarkvidéken

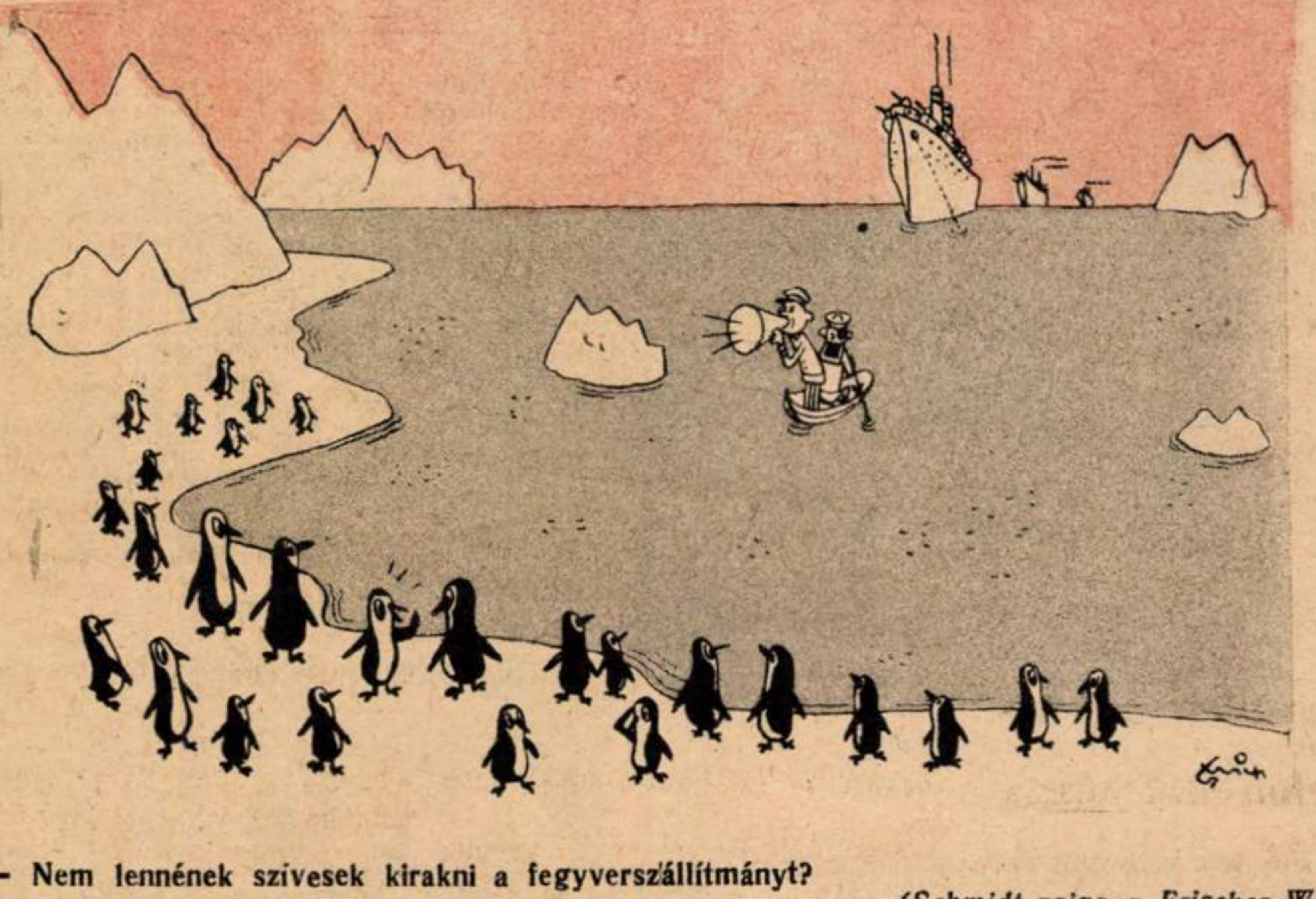

— Nem lennének szívesek kirakni a fegyverszállítmányt?

(Schmidt rajza a Frischer Windből)

A KÉT PROVOKÁTOR

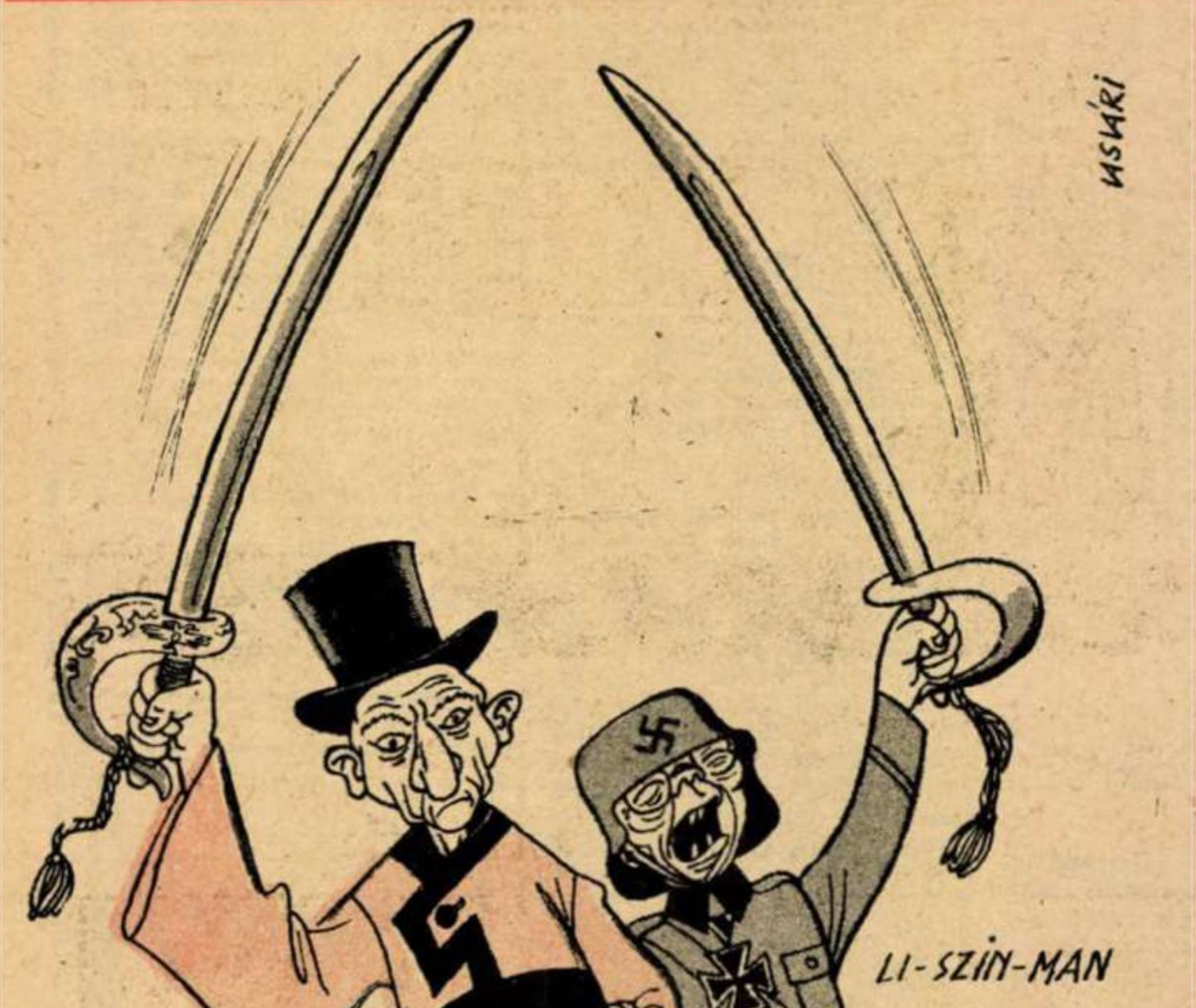

Adenauer — Európa Li Szin Manja és Li Szin Man — Ázsia Adenauere.

Ne vakard!

Agyon akartam ütni, de persze elkéstem. Mire a bokámra csaptam, már elrepült s csak egy piros pontot hagyott maga után, amely másodpercek alatt megdagadt. Nagyon viszketett, ezért bölcselkedni kezdtem és arra gondoltam: mindennek van jó oldala. A szúnyogcsípés kellemetlen, de viszont vakarni lehet s eközben az ember nagyon kellemesen érzi magát. Halaszthatatlan irnivalómat félretéve, önfeledten vakaróztam, amikor arra jött ő, s látván, hogy mit mívelek, okosan csóválta a fejét.

— Ne vakard... — mondta és jóságosan nézett a szemembe.

Nem tanács volt ez. Keményebben hangzott annál. De utasítás sem volt. Talán azt mondhatnám, hogy kinyilatkoztatás volt leginkább, a józan ész és a bölcs megfontolás intő szava, amely tiszteletet és alázatot keltett bennem. De azért persze csak vakaróztam tovább, tátott szájjal, ahogy szoktam.

— Ha vakarod, — folytatta ő meleg szeretettel — csak még jobban bedörzsölöd a citrinsavat, amely az égető érzést okozza. Tán legjobb lesz, ha egy kissé megnedvesíted a szúrás helyét s nem figyelsz oda, ilymódon könnyen megszabadulhatsz a viszketés érzésétől. A tudomány mai állása szerint ez a legtöbb, amit tehetsz.

— De viszket — vetettem ellene, egyrecsak vakarva a bokámat. Makacs léhaságom egészen kihozta a sodrából. Megragadta a karomat, amellyel vakaróztam s amikor erre a másikkal folytattam, azt is lefogta. Egészen magánkívül volt, nyakán kidagadtak az erek és rám ordított:

— Ne vakard!

Így néztünk farkasszemet néhány másodpercig, miközben úgy viszketett a csípés helye, mint újkorában. Egy erélyes rántással kiszabadítottam karjaimat s most már két kézzel vakartam, hogy a lemaradást behozzam. Ő pedig látván, hogy erőszakkal nem érhet célt, újra a lelkemre kezdett beszélni.

— Ily apróságokban mutatkozik meg a nagy jellem — mondta a szamár abban a hitben, hogy erre azonnal nagyobb lesz a jellemem, mint a csípés előtt volt — ne légy hát gyenge!

És egyre csak prédikált, mint aki azt tűzte ki életének céljául, hogy nekem viszkessen a bokám. Amikor már ott tartott, hogy akaraterőm betegesen csökkent s vakarózásomban van valami hiszteroid jelleg, minek folytán jól tenném, ha egy időre zárt intézetbe vonulnék, elhatároztam, hogy agyonütöm. De persze megint elkéstem. Mert miközben a törvényes következményeket mérlegelve vakaróztam, őt is megcsípte egy szúnyog. A csuklóján. Ekkor leült mellém és vakarni kezdte. S így ültünk egymás mellett békességben, meghitt egyetértésben vakarózva az emberi kor végső határáig.

Tabi László

Július 20-án, este, Tiszanánán

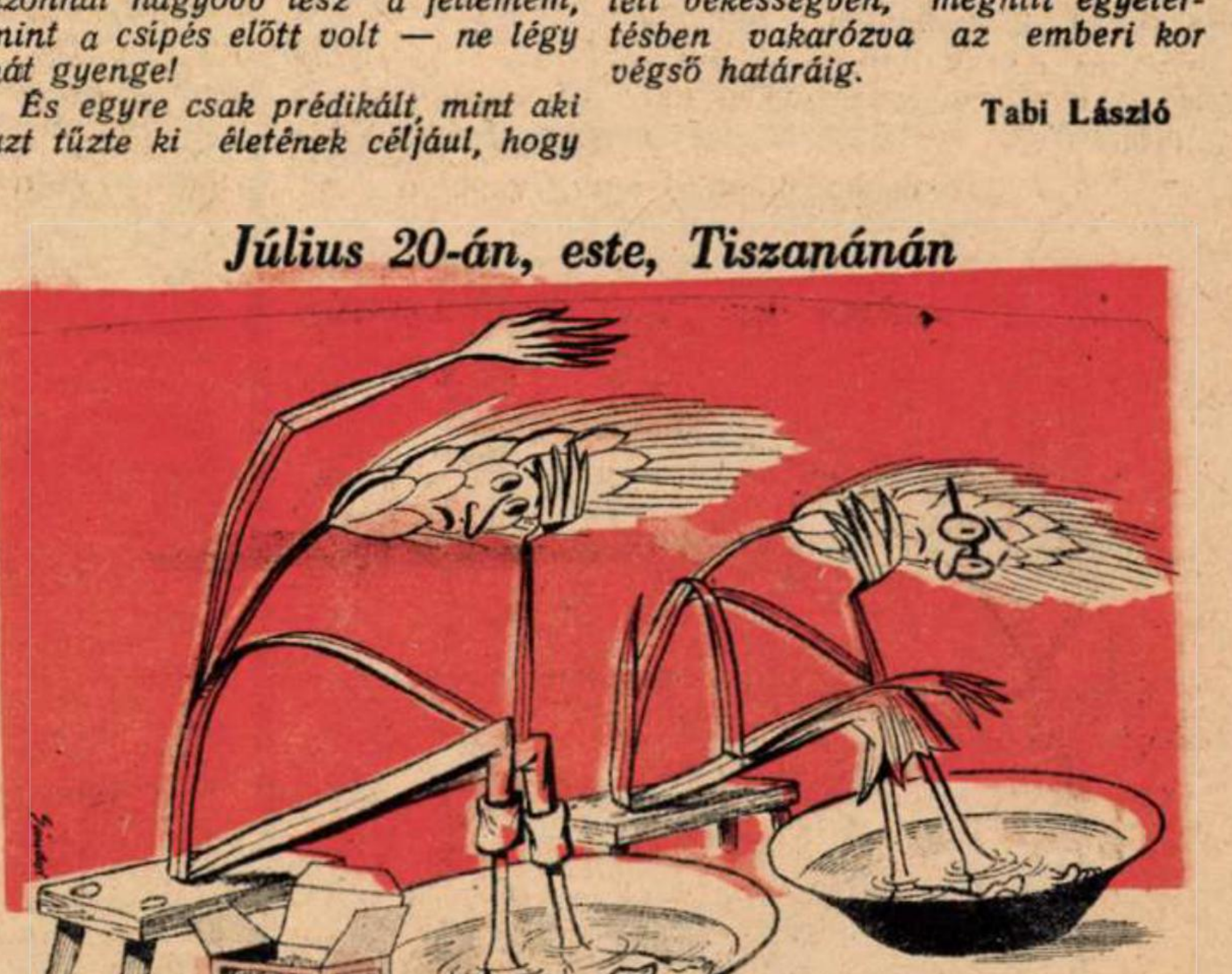

— Nincs ezekben semmi emberség... Hagynak minket ilyen érett korunkra egész nap lábon állni...

Az első evezőslecke

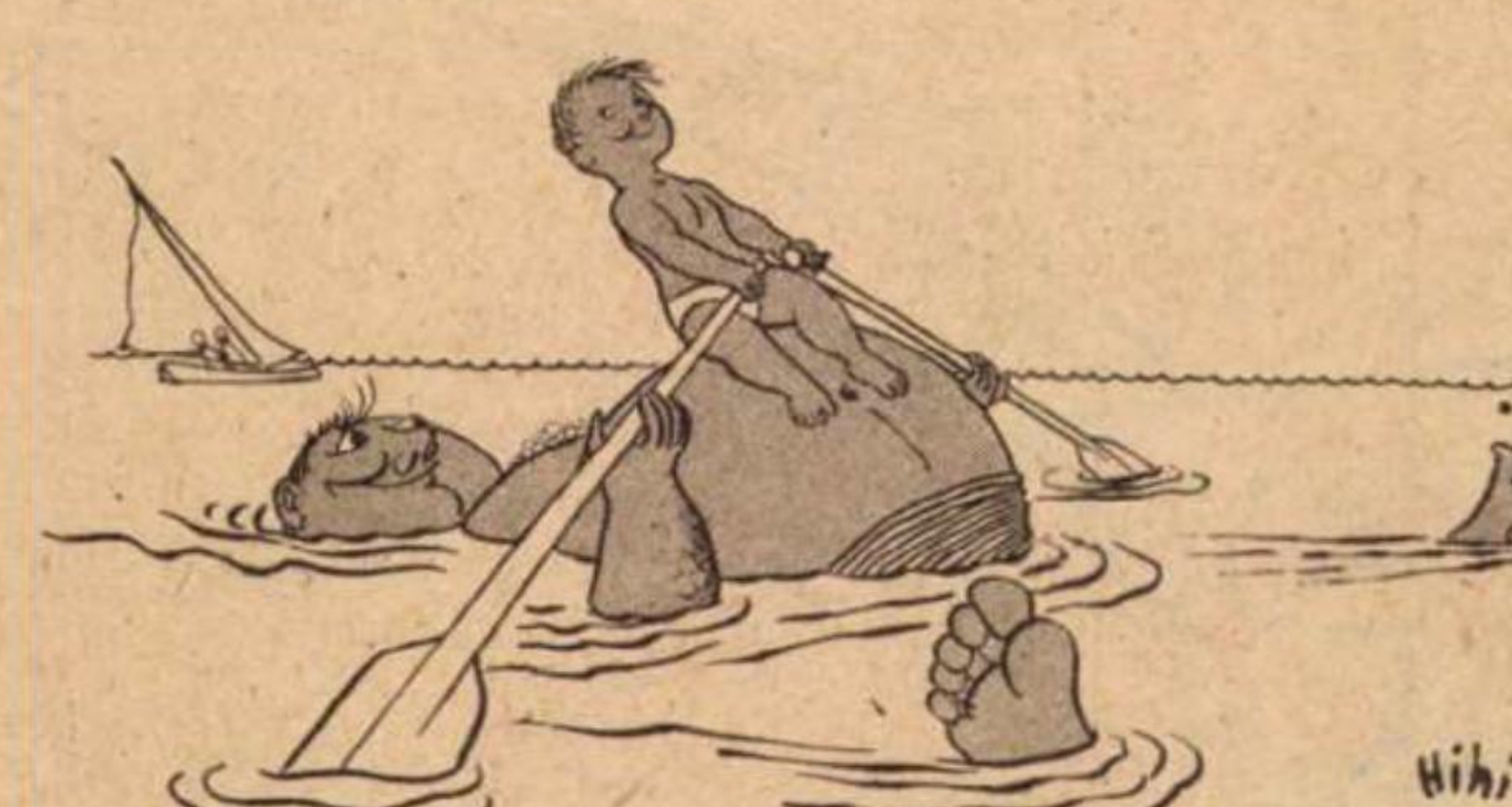

Ötletes Ödön ötlete

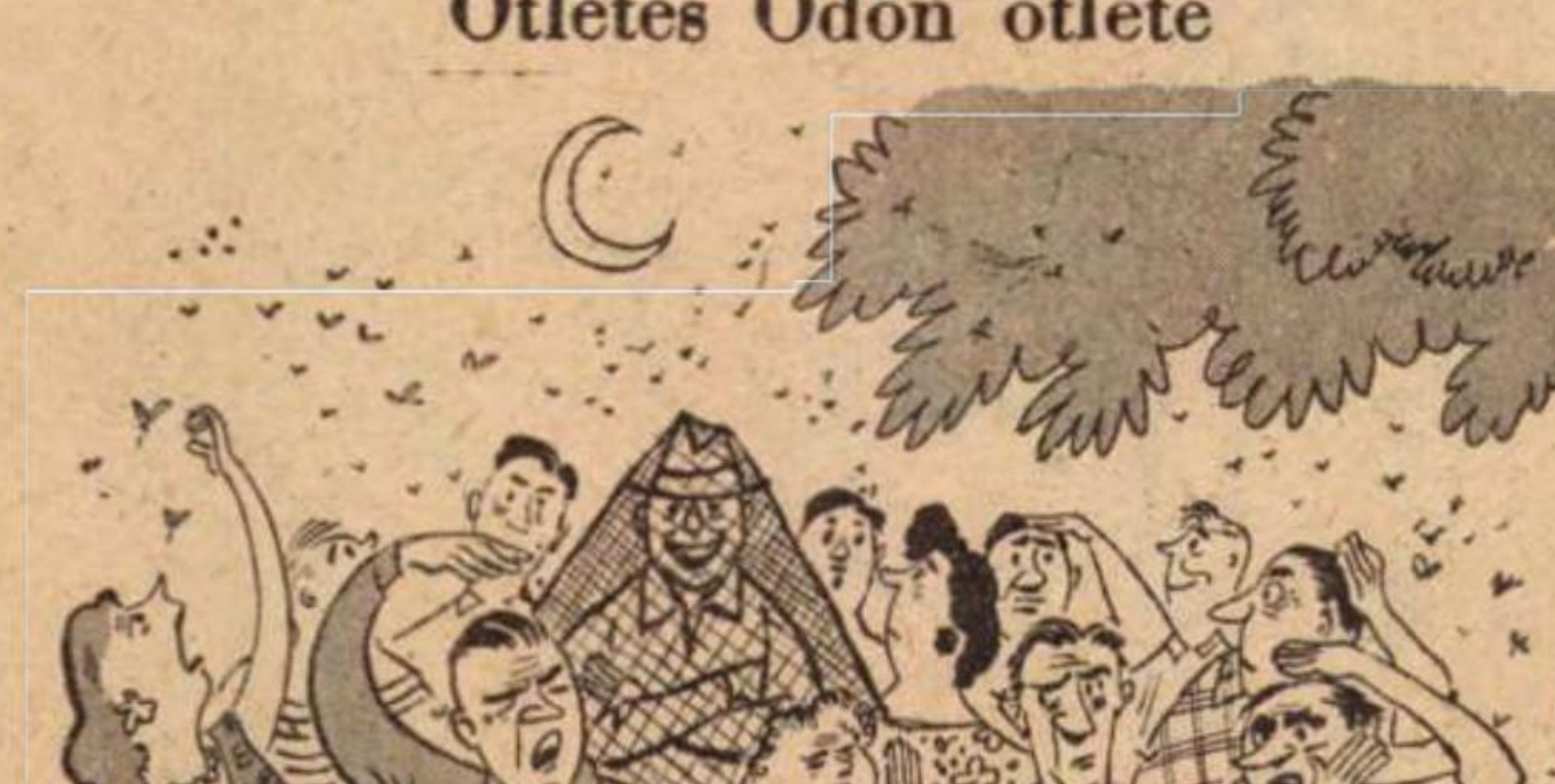

a Szigeti Szabadtéri Színpad nézőterén

A magyarázat roppant egyszerü !

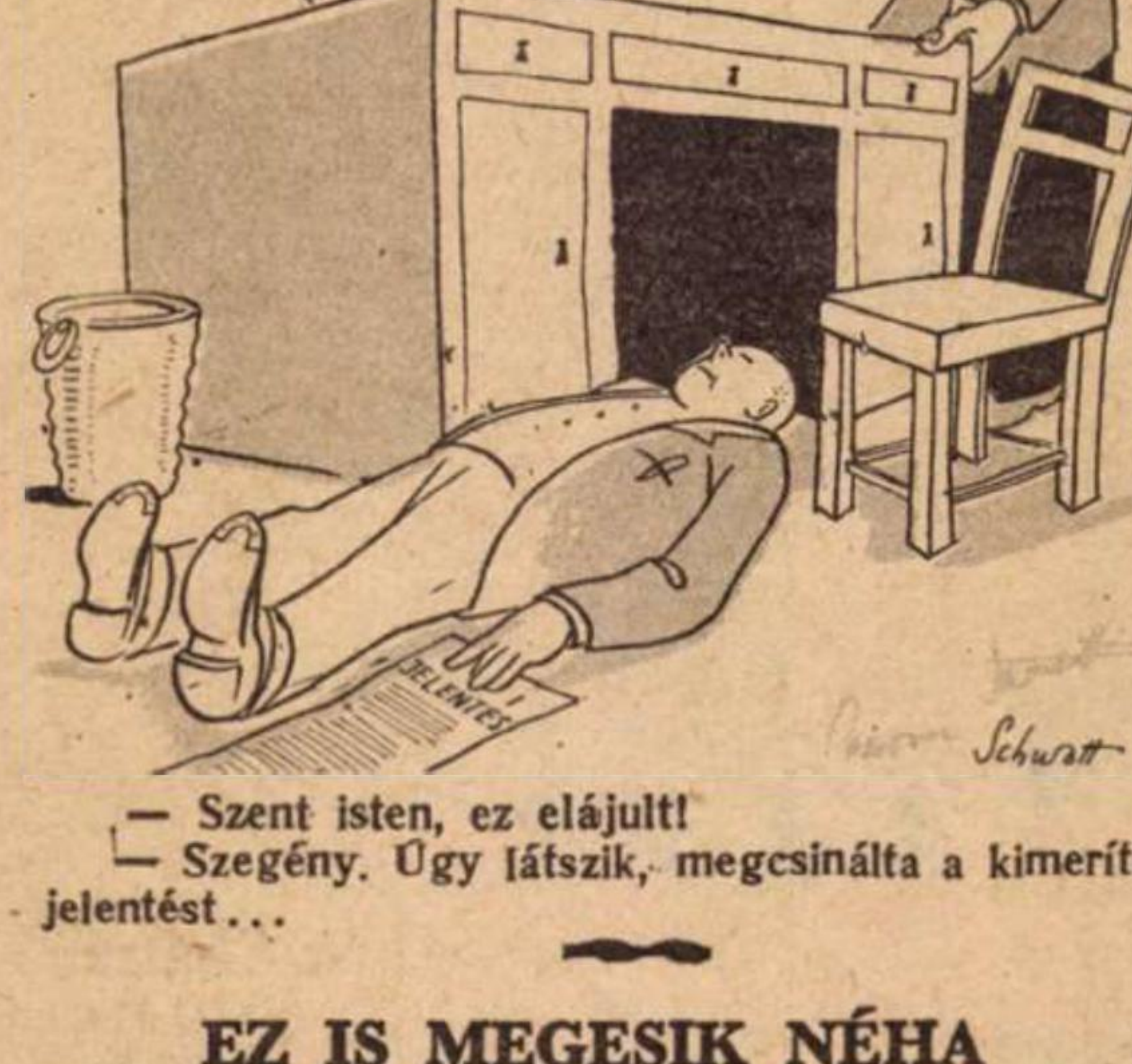

— Szent isten, ez elájult!
— Szegény. Úgy látszik, megcsinálta a kimerítő jelentést . . .

EZ IS MEGESIK NÉHA

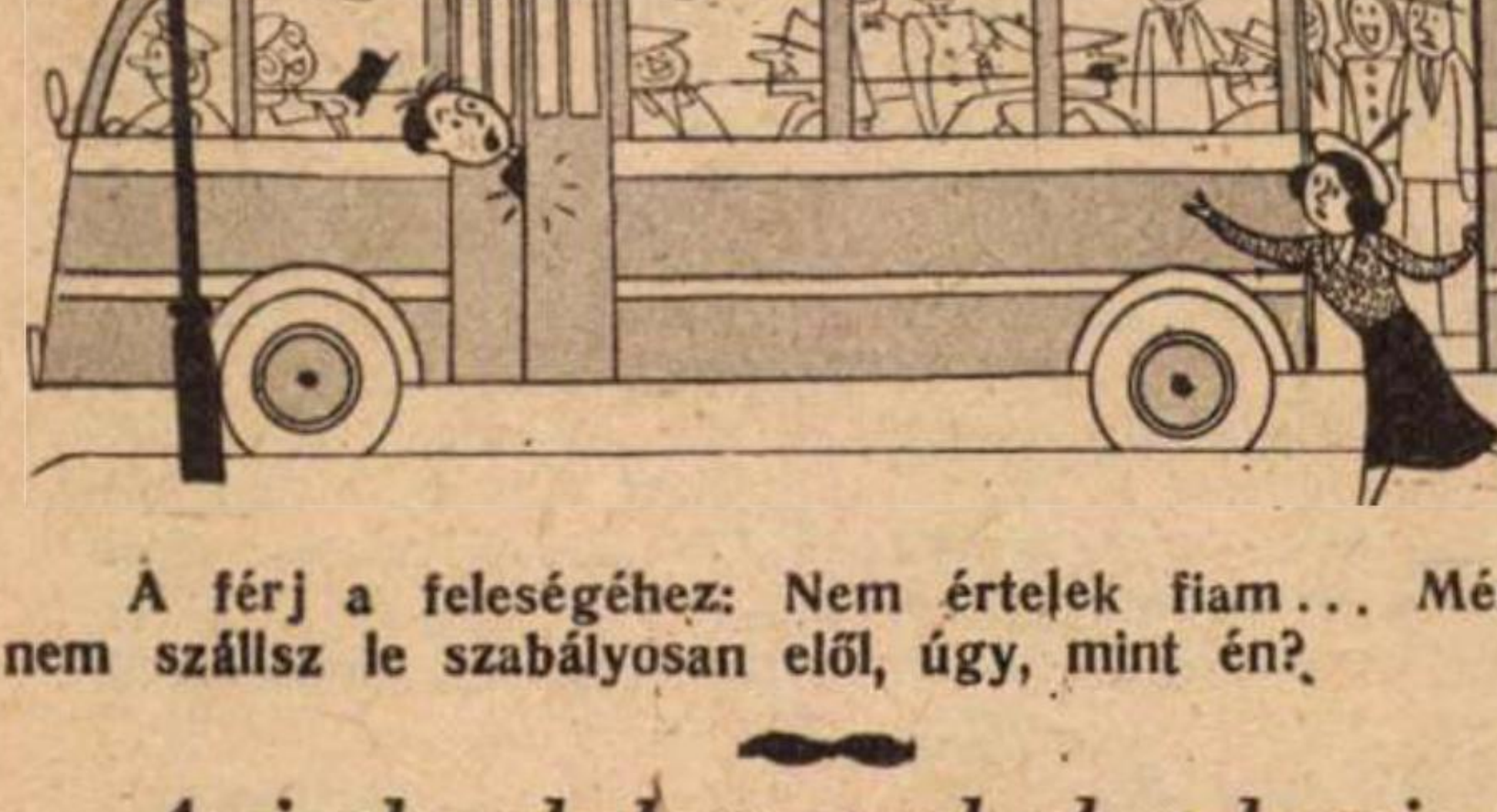

A férj a feleségéhez: Nem értelek fiam . . . Mért nem szállsz le szabályosan elől, úgy, mint én?

Aminek seholsem szabadna lennie

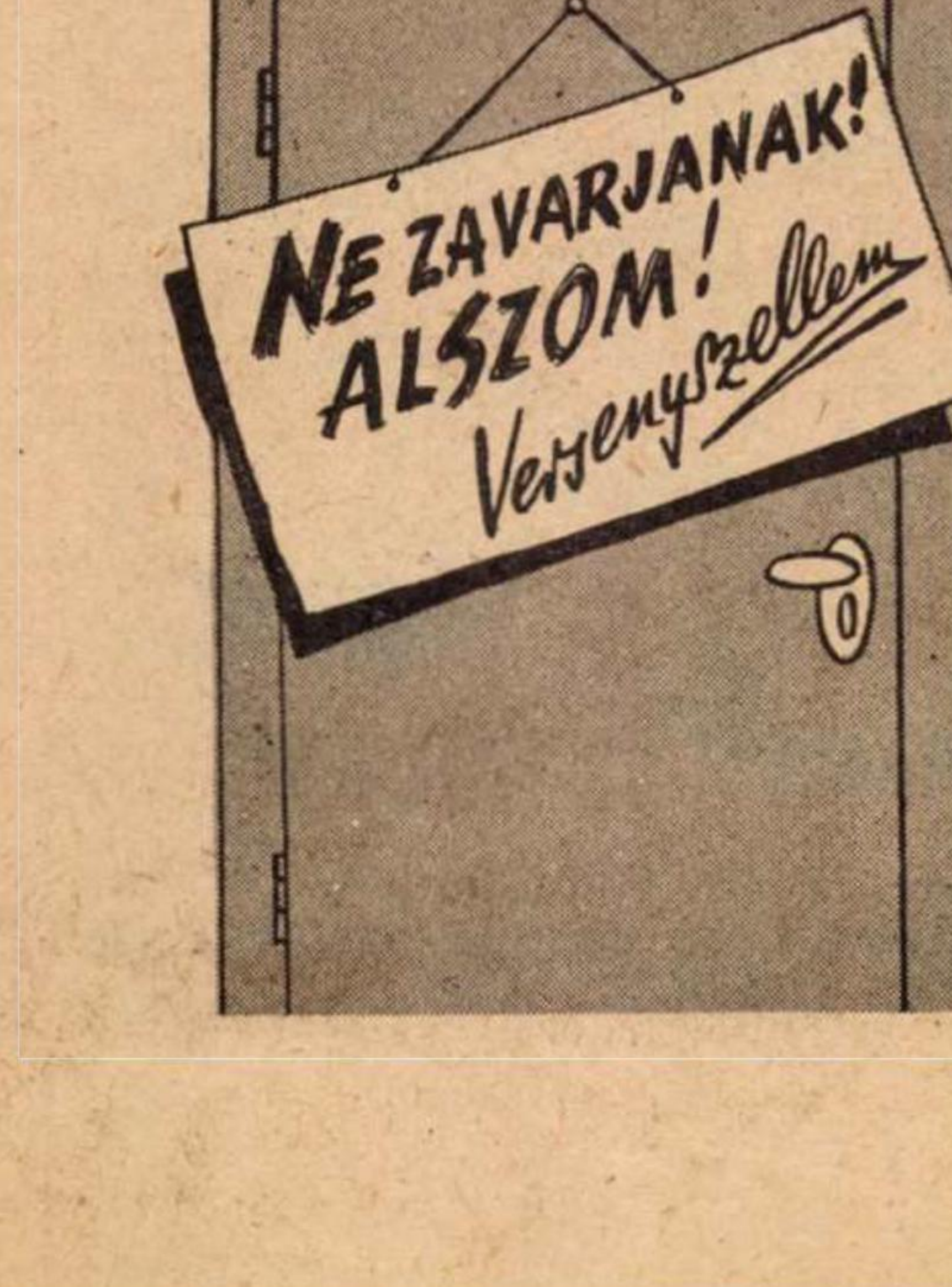
VERSENYIRODA
NE ZAVARJANAK!
ALSZOM!
Versenyszellem

LE A BÜROKRÁCIÁVAL !

Megy a borsó vándorútra

Június 13-án 75 vagon zöldborsó érkezett Budapestre. Ebből a mennyiségből a Belkereskedelmi Minisztérium Zöldség- és Gyümölcsforgalmi Igazgatóságának utasítására még aznap délután hét gépkocsival mintegy 30.000 kg borsót vittek a Hatvani Konzervgyárba.

Felesleges volt tehát ezt a 30.000 kg borsót Budapestre szállítani, hiszen Aszódról, Turáról és Gyöngyösről küldték, ahonnan Hatvan sokkal közelebb van.

A borsó vándorútja ezzel még nem ért véget. A Hatvani Konzervgyár ugyanis a borsót nem vette át, s az egész mennyiséget tovább irányította a Dunakeszi Konzervgyárba. A Dunakeszi Konzervgyár sem fogadta el az árut, ezért továbbküldték Kecskemétre a Kecskeméti Konzervgyárba. A borsó végül Kecskeméten maradt. Fölöslegesen körüljárta úgyszólván a fél országot, pedig a június 13-án Nagyvásártelepre érkező küldeményből több vasúti kocsit Kiskunfélegyházán, Mezőkovácsházán, Gyulán és Csorváson adtak fel. Ezeket a küldeményeket tehát közvetlenül, — alig néhány kilométeres fuvarozással — el lehetett volna feldolgozási helyükre juttatni.

De nemcsak borsóval van baj! A tökkel is . . .

Hivatalos helyen megállapították, hogy a budapesti Nagyvásártelepen olyan hatalmas mennyiségű tökküldemény van, amilyenre évek óta nem volt példa. A rekordmennyiségű tököt nem tudják eladni, ezért az áru egy része megromlott. Ennek ellenére július 9-én Délegyházáról 30, Rákoskeresztúrról 35, július 12-én Ócsáról 30, Bugyiról 30, július 13-án Halásztelepről 35 métermázsa tököt fuvaroztak fel gépkocsival Budapestre. Vagyis vizet öntöttek a Dunába, drága fuvarköltséggel.

Csuklyával, vagy anélkül?

Béres Zoltán, a Fővárosi Csatornázási Művek anyaggazdálkodási osztályának vezetője panaszolja, hogy vállalatuk számára a Közületi Ruhakereskedelmi V. csak 42—46 számú bakancsot tud szállítani. Csakhogy 42-es számon felül nincs bakancsszükséglet, viszont 42-es számon alul nincs bakancsgyártás. Ez azt jelenti, hogy a gyár olyan bakancsot készít óriási anyagpazarlással, amit nem használnak fel, ahelyett, hogy kevesebb anyagból felhasználható árut gyártana.

Béres elvtárs azonban még nem csukja be a panaszkönyvet. Hátra van a csuklya-ügy. A Közületi Ruhakereskedelmi V. csak csuklyával együtt gyárt és szállít esőkabátokat. Csuklyát kevés ember használ, a vállalat raktárában óriási tömegben halmozódtak fel a feleslegesen megvásárolt csuklyák. Béres Zoltán több mint egy évvel ezelőtt takarékossági újítást nyújtott be, a Belkereskedelmi Minisztérium azonban kijelentette, hogy a javaslat nem tekinthető újításnak, esőkabát csuklya nélkül is kapható. Másfél hónapra rá ismét levelet kapott, ezúttal a Könnyűipari Minisztériumtól, amelyből értesült, hogy újítási javaslatát a Ruhaipari Igazgatóság újítási bizottsága augusztus hó 2-án tartott értekezletén elfogadta és intézkedés végett továbbította az Értékesítési Igazgatósághoz. Aláírva: Benke Lászlóné osztályvezető. Néhány hónapra rá Benke Lászlóné meggondolta magát, csuklyapárti lett s kijelentette, hogy „az ipar eddig csak azokhoz az esőköpenyekhez gyártott csuklyát, ahol a megrendelő azt megrendelte", s a javaslatot elutasította.

Minden maradt a régiben. A gyár nem gyárt csuklyanélküli esőkabátokat, mert a kettő együtt van árban és anyagban normalizálva". És a kettő között csak az a különbség, hogy az egyik kell, a másik nem.

Válasz egy nyílt levélre

Kedves Ludas Matyi!

Az egyik legutóbbi számban olvastam Vajda Albert nyílt levelét, amelyben azt az állítást kockáztatja meg, hogy a főváros összes motorkerékpárosa a Közraktár-utcában ad egymásnak találkozót. Nos, szenvedő társam a lármában, Albert, engedd meg, hogy meggyötörten bár, de kikacagjalak. Te még nem jártál a Szondy-utcában.

Nem beszélek a nappali lármáról, hanem csak arról, hogy mi történik akkor, amikor vége a munkanapnak, s az ember pihenésre vágyik, akusztikai értelemben is. Hiú ábránd! Az alkonyati és esti körutazással szórakozó motorosok kipuffogójának idegtépő lármája elől nincs menekülés. Ha azt állítanám, hogy minden másodpercben elszalad egy ilyen berregő ideggyilkos az ablakom alatt, az persze aljas rágalom lenne. Mert csak minden második másodpercben szalad el egy-egy. Viszont az is igaz, hogy időnként valamelyikük megáll és helyben berreg röpke negyedórát, miközben gazdája bárgyú arccal figyeli.

Éjfélután félórai szünet következik a Szondy-utcában. Ezt megpróbálom alvással értékesiteni. Félegy körül azonban falakat reszkettető dübörgés közepette megjelenik a jégszörny. Ez ama teherautó, amely annakidején minden bizonnyal Árpád apánk cókmókját hozta át a Vereckei-szoroson. Ha igaz a legenda, akkor már értem, miért volt Árpád apja Álmos. Ettől nem tudott aludni, ettől a teherautótól.

A szörny különben jelenleg a jegesek szolgálatában áll és a szomszéd házbeli Jégboltba hozza a jeget. A lerakás háromnegyedórás ideje alatt természetesen nem állitják le a motort, amelynek lármája így harmónikusan keveredik az éktelen lármával csúszdára hajitott jéghasábok reccsenéseivel és a lerakók éktelen üvöltésével. Ilyenkor — bármely nap meggyőződhetsz róla — a fél utca néma kétségbeesséssel lógatja ki fejét az ablakokon.

Végre elörjöng a teherautó, de tévedsz, ha azt hiszed, hogy immár aludhatok. Két óra felé megindul a részegek áradása a kocsmákból. Emberi hangban oly randát még nem hallottál, mint amit ezek tudnak produkálni. Azt hiszik, hogy énekelnek, de esküszöm, hogy a sivatagi sakál hozzájuk képest Caruso. Szólóban, duóban, karban üvöltenek, mintha egyedül lennének a sivatagban, nem pedig egy világvárosban, ahol kívülük még élnek és aludni szeretnének néhányan. Hogy miért éppen a Szondy-utcán mennek haza és miért nem a főútvonalakon? Azért, mert ott van rendőr!

Három órakor végre elalszom. Ötkor ébresztőt puffog az első motorkerékpár. Még nem indult el, csak kirakták a ház elé, helyben-puffogni.

Fél 6-kor újfent jégügyi ricsaj. Ezúttal a sorbanálló százhúsz asszony beszél és találgatják: mikor jön a jeges. Negyed 7 tájt jönnek az autók, bibliai eredetű kürtjeikkel. (Lásd: Jerikó falai.) Koránkelő vállalatvezetőkért szaladnak velük az elkésett sofőrök, akik úgy akarják behozni az elaludt időt, hogy nem fékeznek a keresztutcáknál, inkább egyetlen végnélküli sziréna-ugatással riasztják fel mindazokat, akiknek munkabeosztása olyan, hogy ebben az időben még alhatnának.

Azt írod, barátom, létezik holmi csendrendelet. Én nem hiszem, mert nem látom, ki vigyáz a betartására.

Végezetül egy vigasztaló példamutatással szolgálok néked, szenvedő társam a zajban. Van néhány utca a ligetben, melynek bejáratában kerek fémtábla ékeskedik. A táblákon piros keretben szép kis motorkerékpárok és teherautók ábrája látható. Ez azt jelenti, hogy e paradicsomi utcákból kitiltották a motoros járműveket. Sétálj ki egy délután a ligetbe. Az első ilyen andalítóan szép közrendészeti festmény előtt bizonyosan megtalálsz. Ha látsz egy zajtól és nemalvástól sovány, megőszült, ásító férfiút, aki ábrándos, pislogó szemmel mereng a táblára . . . az én vagyok.

Zajtalan üdvözlettel köszönt:

HOLLÓS K. LAJOS
Szondy-utca 37.

Dióhéjban

A kisterenyei DISZ-szervezet vezetőségválasztó ülésén Szilánki Gáborné tanácselnökhelyettes megígérte, hogy a DISZ-szervezetet támogatni fogja. A DISZ táncmulatságot akart rendezni. Nagy Sándor tanácselnök nem adott a táncmulatságra engedélyt. Így támogatja a kisterenyei Tanács a DISZ-szervezetet . . .

Szabó László (III., Laktanya-u. 13.) panaszolja, hogy a Rákóczi-moziban az „Első hangverseny" című film remek zenéjét nem élvezhette, mert a szomszédos kerti szórakozóhely zenéje túlharsogta a film klasszikus muzsikáját.

A Tétényi-úti kórház betegei kérik, hogy a kerületi Tanács tegyen már valamit a szomszédos tanyáról a kórház felé zúduló légyinvázió ellen. A betegek nem tudnak aludni a sok légytől, amelyek néha még az ételeket is megfertőzik.

Pécsi István Balatonalmádi-Öreghegy lakói nevében panaszolja, hogy csak sorbaállással jutnak kevés vizhez. A Tanács szerint azért nincs viz, mert a Fűzfői Papirgyár sok vizet fogyaszt, de ez a magyarázat nem állja meg a helyét, mert a Papirgyár télen is dolgozik, és akkor állandóan, bőségesen van viz. A strand használja el az ivóvizet. Helyes lenne, ha Balatonalmádiban csak a Balaton vizét használnák strandolásra.

Bakos Istvánné (V., Sütő-utca 2.) férjével az Astória-népbüffében akart vacsorázni. Két bécsiszeletet kértek és a pénztárnál 18 forint 30 fillért fizettek. A bécsiszelethez nem adtak kést, csak villát. Kijelentették, hogy csak tíz forint betétért adnak kölcsön két kést. Bakosék előbb villával kezdték marcangolni a húst, azután kiváltottak két kést, de azok élnélküliek voltak. A fáradságos étkezés után a panaszkönyvet kérték és abba beírták, hogy helyes lenne, ha az árjegyzékre kiírnák: a húsárak kés nélkül értendők.

A Képzőművészeti Alap Arcképcsarnokainak Központja megtudta, hogy Csengőd község Tanácsa 40 karikatúrából álló kiállítási anyagot adott fel egy ládában a kalocsai járási MSZT címére. A láda két hónap alatt sem érkezett meg Kalocsára. Az Alap a MÁV-nál sürgette a szállítmány kézbesítését és megírta a feladóállomás nevét, a feladás keltét és a fuvarlevél számát. (A MÁV-tól a következő válasz érkezett: „Kérjük közölni a feladóállomás nevét, a feladás keltét, rovatlap számát és az átvevő pontos címét." Tekintettel arra, hogy mindezt megírták, a Képzőművészeti Alap a Ludas Matyi útján kérdezi: a MÁV miért kérdezi meg mindazt, amit már egyszer tud?

Palkó Vilma (Kárpát-u. 7/b.) öt héttel ezelőtt elvitte lyukas mosogatóedényét a XIII/1. számú Vegyesipari Javítóüzembe, a Csáky-utca 36-ba. Két héttel később, amikor elment érte, az üzemben nem találták meg a vájdlingot. Végre nagy keresés után a többi szemétvödör között fedezték fel. Szemét volt benne. Az üzem azzal magyarázta a furcsa eljárást, hogy sokba, talán 30 forintba került volna a javítás és nem találták érdemesnek megcsinálni. Egyébként, amikor a foltozás végre elkészült, csak 6 forintot kértek a munkáért.

Makacs az egri földhivatal

A felszabadulás után kis földemet felajánlottam az államnak és a Petőfi-bányába mentem dolgozni. Az egri földhivatalnak kellett volna a föld vételárát kifizetnie, de a pénzt még a mai napig sem kaptam meg. Özvegyasszony vagyok, Balázs Istvánnénak hívnak, de a hivatal elhunyt férjem nevére küldte a pénzt. Hiába mondtam, hogy a pénz, mint özvegyet, engem illet, hiába magyaráztam, hogy a földet én ajánlottam fel az államnak, nem értem el eredményt.

Kijelentették, hogy a posta nem találta meg a címzettet, a pénzt visszaküldték s azt kizárólag Balázs István veheti át. Kedves Ludas, intézd el, hogy Egerben végre megértsék: férjem meghalt, nem veheti át a pénzt, nekem és gyermekeimnek pedig nagy szükségünk van rá.

Balázs Istvánné
Hort, Toldi Miklós-u. 55.

TÁVIRAT

KÖZÉRT
Kereskedelmi Központ
Budapest

Állitsanak a KÖZÉRT húsospultok mögé több eladót, mert néha negyedóráig kell várni a felvágottra.

Budapest összes lakói

Kedves Előfizetőnk!

A szocialista lapterjesztés fejlesztése érdekében szükségessé vált, hogy az összes sajtótermékre, így a Ludas Matyira is — a jövőben előre történjék az előfizetés.

Az előrefizetés azt jelenti, hogy a sajtóterjesztés területén érvényesülni fog a tervszerűség; papirfelhasználás szempontjából pedig fontos népgazdasági érdek, hogy a terjesztést végző szerv, a Posta, a lapok példányszámát az előfizetés arányában állapítsa meg.

Így elérhető, hogy az előfizetők fennakadás és késedelem nélkül, rendszeresen megkapják az előfizetett lapot; ezért az előfizetési díjakat a jövőben a tárgyhót megelőző hónap 28-áig kell befizetni a postának.

Azoknál az olvasóinknál, akik negyed-, vagy félévre szoktak egyszerre előfizetni, mindössze annyi lesz a változás, hogy a postás a lejárat előtti hó 25—28-a között fog jelentkezni a nyugtával, nem pedig elseje után.

Azokat az olvasóinkat, akik lapunkra havonta fizetnek elő, a postások felkeresik és kérjük, közöljék a postással, hogy szeptember 28-ig bezárólag, melyik hónapban kívánnak áttérni az előrefizetésre, azaz a 28-áig történő előfizetésre. Így tehát egy alkalommal kell előbbre hozni a lap kifizetését s a jövőben rendszeresen 28-ig kell előre fizetni a következő hónapi lapra. A Posta megkönnyíti az előrefizetésre áttérést azzal, hogy az előfizetést jelentő másodszori díj két részletben fizethető meg a postának szeptember 28-ig.

DIVATÉKSZERT
Óra és Ékszer boltokból
BKV
BUDAPESTI KULTURCIKK KISKER. V.

Jó dolog az üdülés, de ilyenek is vannak...

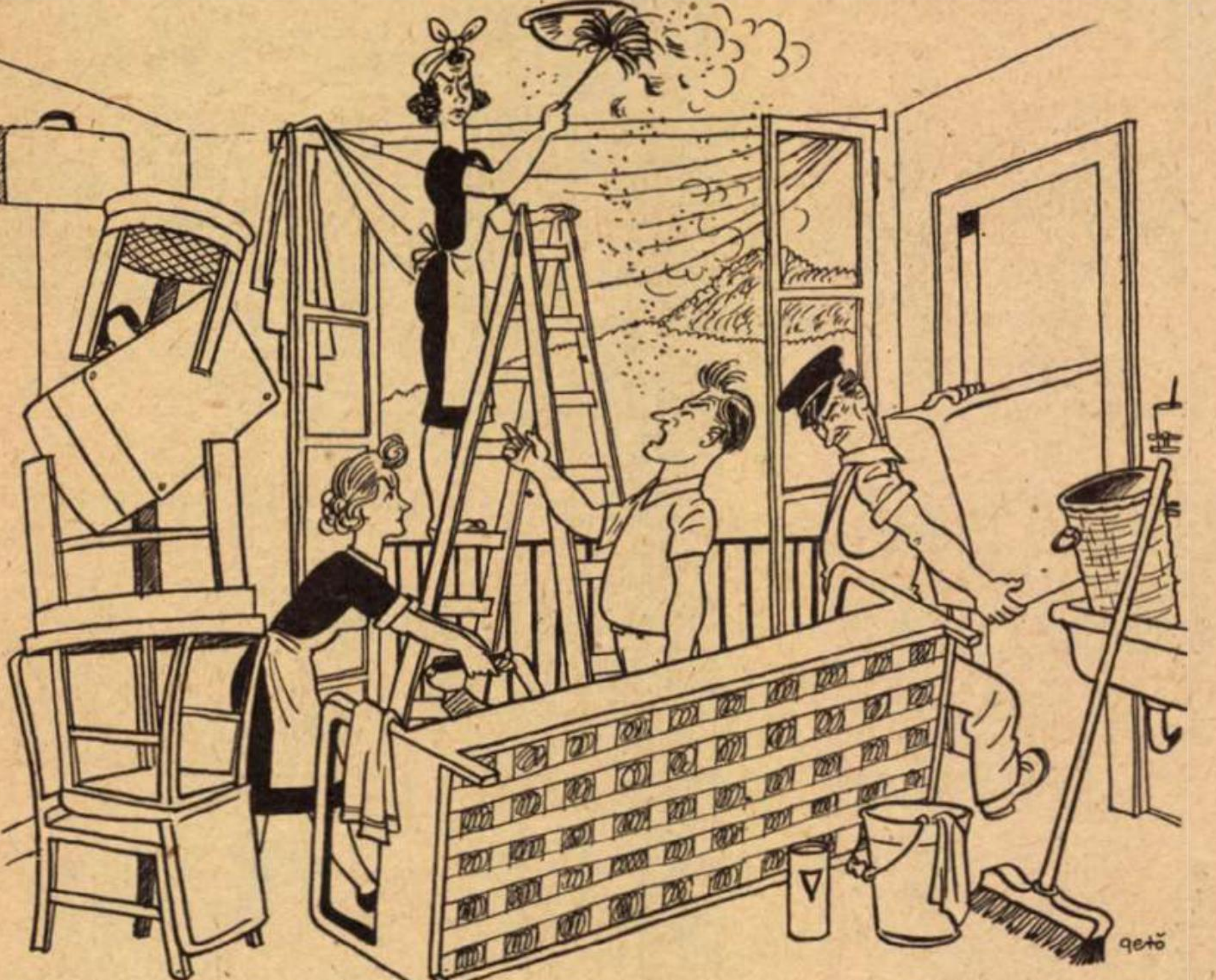

— De hiszen nekem csak holnap reggel jár le a két hetem!
— Nem tesz semmit elvtárs, ettől maga még nyugodtan pihenhet!

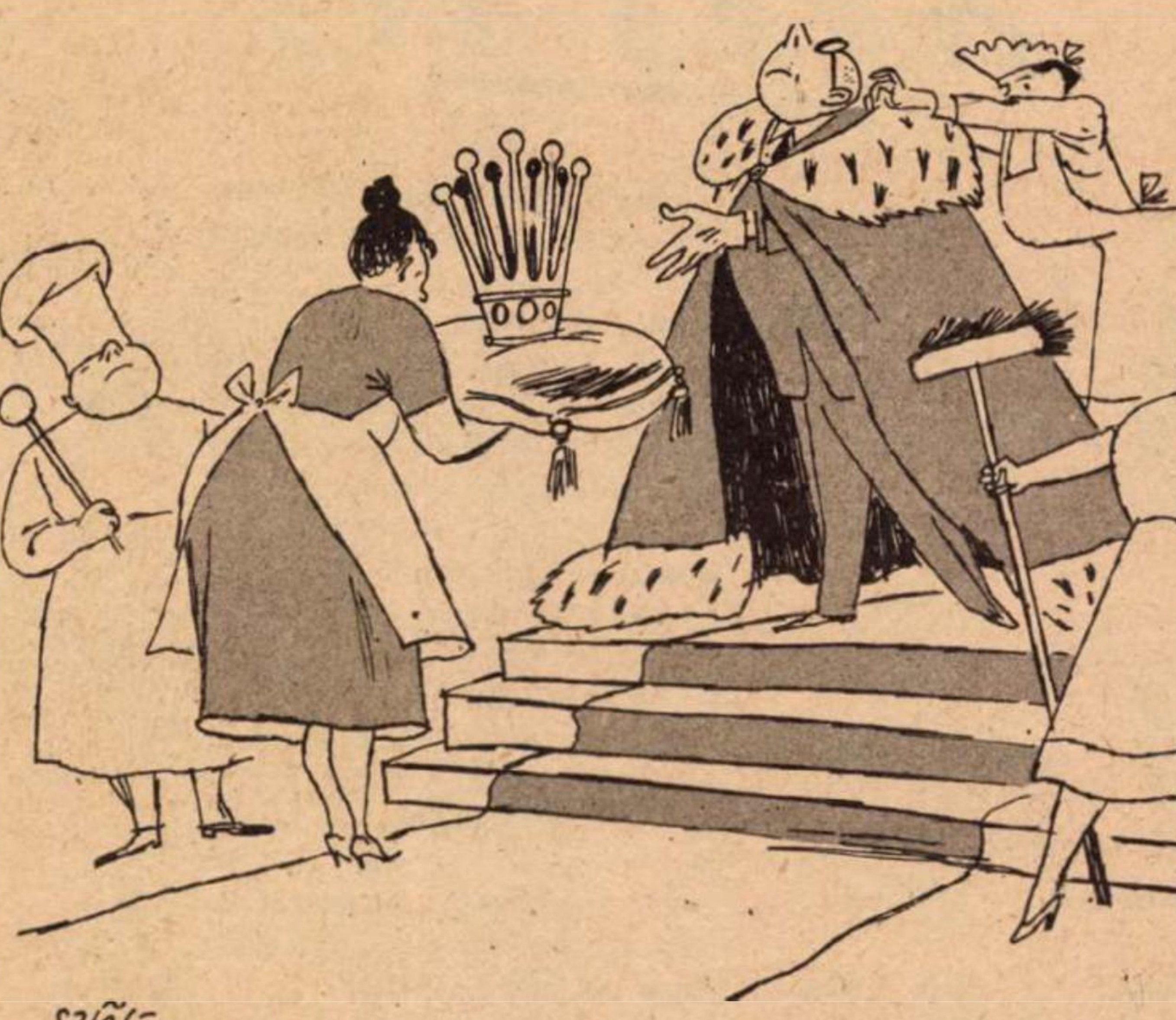

Az üdülő gondnoka: Kérem az összes felségjelvényeket! Ma üdülőalattvalóim érkeznek hódolni, kegyeskedem fogadni őket!

Nem ritka eset

Vannak üzemek, ahol gépről gépre kell vándorolni a dolgozónak, mert mindig csak hol az egyik, hol a másik gépre biztosítják a munkát.

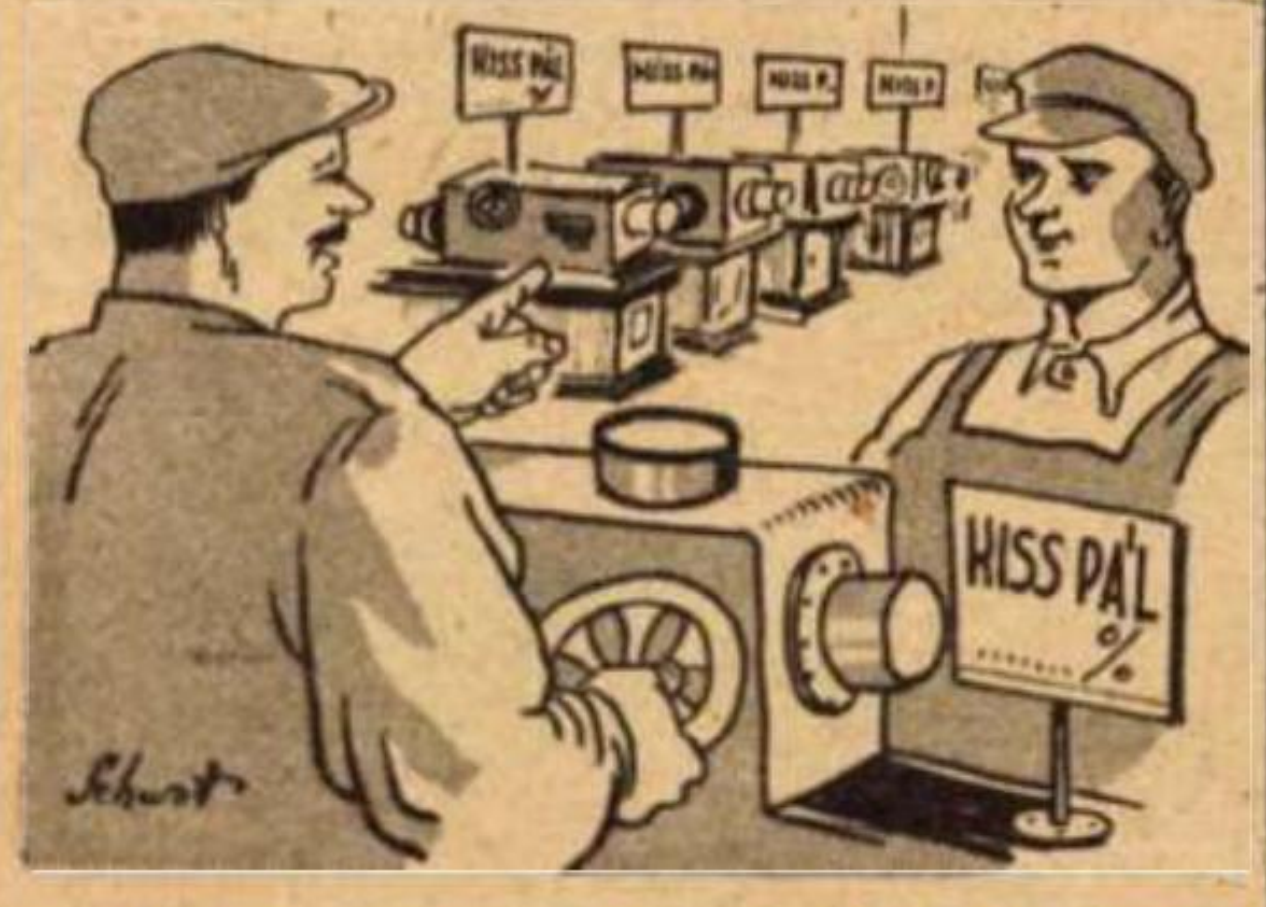

— Látja szaktárs, én hat gépen dolgozom ...
— Egyszerre haton?
— Nem egyszerre. Hol az egyiken, hol a másikon ...

Taktikus ember

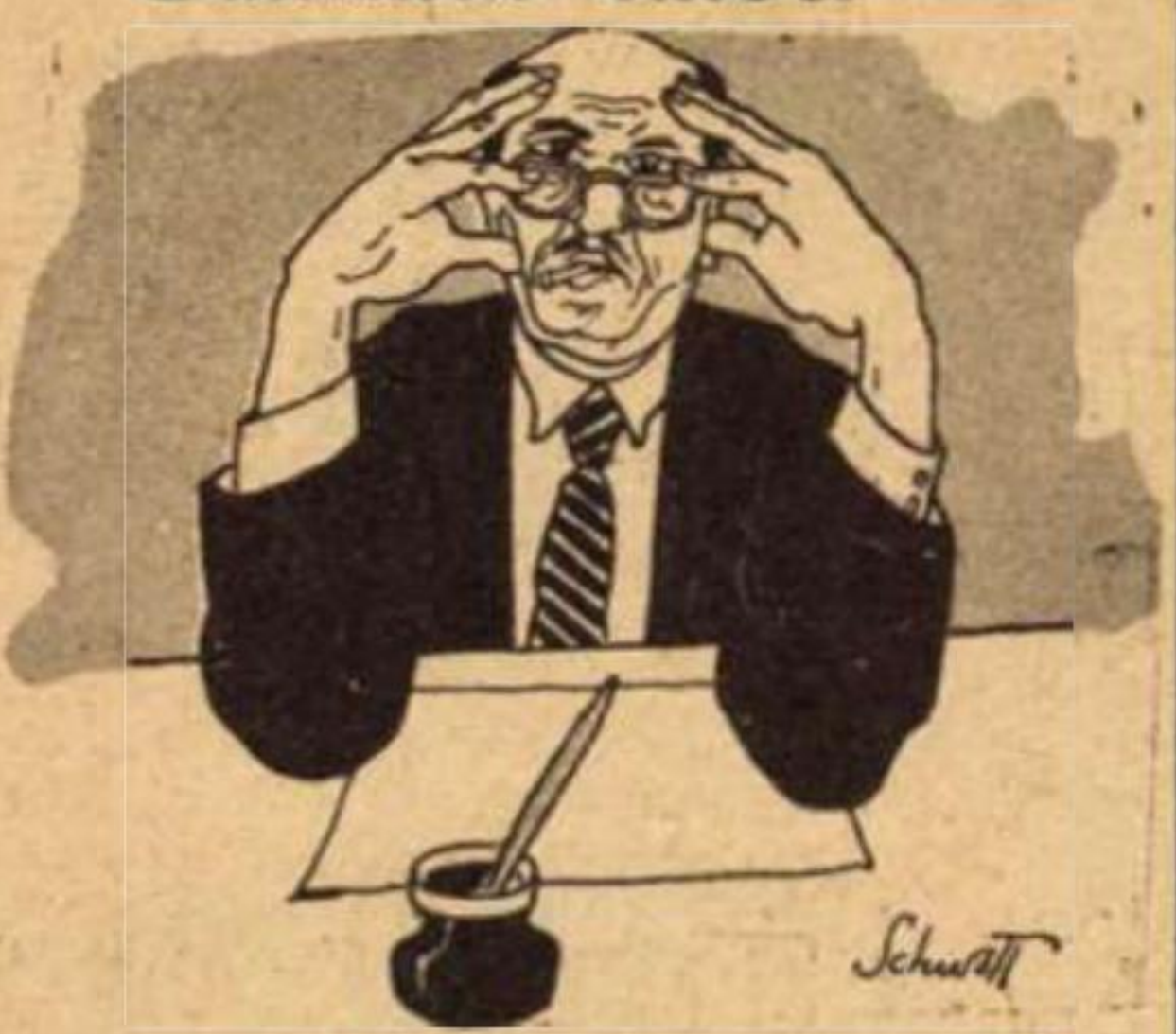

— Hogy járok jobban? Ha megbírálom, vagy ha feldicsérem az igazgatót?!

Ez HOLLYWOOD!

(Szín: A Taraton Film Corporation vezérigazgatói szobája. A vezérigazgató négyszemélyes íróasztala mellett ül, körülötte a vezérkara.)

Vezér: Uraim! Tessék nyilatkozni, mit tartogatunk erre az esztendőre?

Első rendező (papirlapot vesz elő): Következő revűfilmem lesz minden idők legnagyobb filmje. Már meg is fogalmaztam a hirdetésünket. *(Olvassa.)* Kolosszális! Földöntúli! A címe: HÁROMSZÁZ SZERELMES LÁNY! Háromszázötven gyönyörű lány! Százötven gyönyörű ruha! Kétszáz szebbnél szebb dal! Izgalom! Kaland! Minden percben egy váratlan fordulat! Hétszázötvenegy gyönyörű női láb!

Második rendező: Bocsánat vezérigazgató úr, de ez semmi az én filmemhez képest. A jövő a gengszterfilmeké! Az én filmem forradalom a gengszterfilmek történetében! Itt az előzetes beharangozás! *(Olvassa.)* HULL A HÓ A HALOTT HULLÁKRA. Ez a cím. Újításom csak annyi, hogy a filmben minden szereplő halott. Nem kell várni, amíg megölnek valakit.

Vezér: Nem rossz, határozottan érdekes. Van még valakinek ezek után mondanivalója?

Harmadik rendező: Van. Nekem. A revűt már únja a közönség, a gengszterfilmek nem kellenek senkinek. Az én filmem, a józan ész diadala, semmi több. De a maga egyszerűségében monumentális. Nem kétséges, hogy az egyszerű embereket legjobban a háború érdekli.

Vezér: Hitler, Rommel, Kesselring?

Harmadik rendező: Á, hol vagyunk már attól! Új, háborús filmet csinálunk. AMERIKA LEGYŐZI A NAPOT, A HOLDAT ÉS A MARSOT! Mindenkit meg kell ölni, aki nem akarja az amerikai szabadságot!

Vezér: Van benne valami kedvesség. De miről szólna a film?

Harmadik rendező: A forgatókönyv már készen van. Van benne halálsugár, repülés a holdba, óriási csatajelenetek, rengeteg halott. Mi kell még?

Vezér: Sok minden. Végighallgattam magukat uraim, most nekem lenne egy szerény észrevételem.

Rendezők (kórusban): Halljuk a vezérigazgató urat! Halljuk!

Vezér: Csak nyugalom. Mindjárt megmondom. Egy revűfilmet kell csinálni, amiben főleg halott gengszterek és gyilkosok szerepelnek, esetleg egy-két élő múmia.

Rendezők (kórusban): Kolosszális! Nagyszerű! Csodálatos!

Vezér (legyint): Nem szeretem, ha előbb helyeselnek és csak később mondom meg, mit akarok!

Rendezők (kórusban): Helyes! Úgy van!

Vezér: Na. Természetesen ez a revűfilm, a háborút glorifikálja. A görlök (az elavult ruha helyett) csak szimbolikus puskát, vagy gépfegyvert hordanak, esetleg, ott, ahol szükségesnek mutatkozik, kézigránátot. És hagyjuk a Marsot a fenébe. A másvilág a papok üzlete és nem a mienk. Amerika meghódítja ezt az egész világot, nem olyan nagy ez a világ és a film végén ott fog lobogni a csillagsávos lobogó!

Harmadik rendező: Természetesen meztelen görlökből!

Vezér: Természetesen! Maga az egyetlen, akinek van valami fantáziája az egész studióban. Kezdhetjük uraim! A kiadás nem számít, csak a bevétel!

(Függöny)

Királyhegyi Pál

A kaposvári gépállomás faliújság felelőse

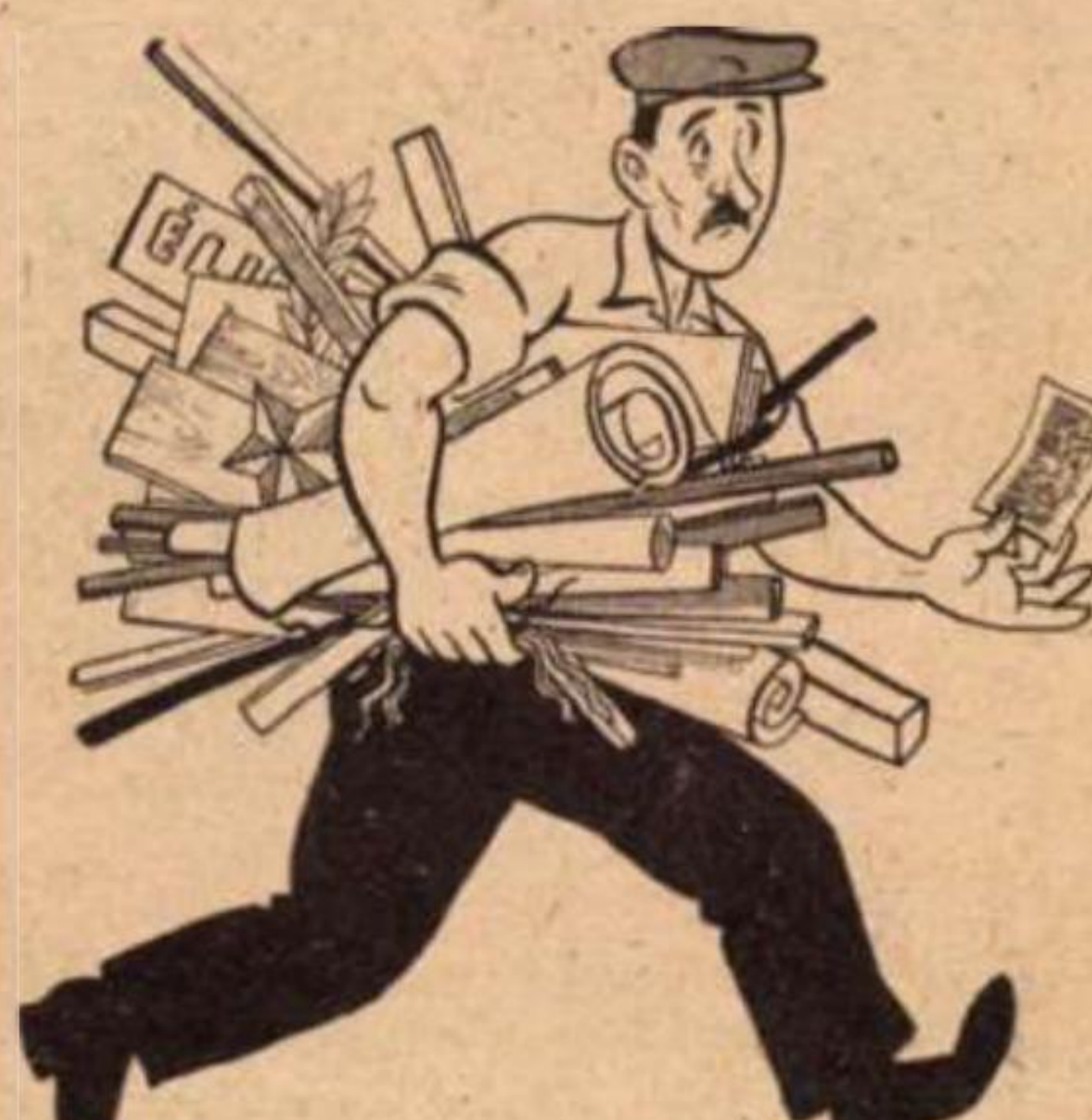

Hóna alatt a faliújság dekorációs anyaga, kezében a faliújság nagynehezen összegyűjtött anyaga: egy újságból kivágott cikk.

A kövér kalauznő hátránya

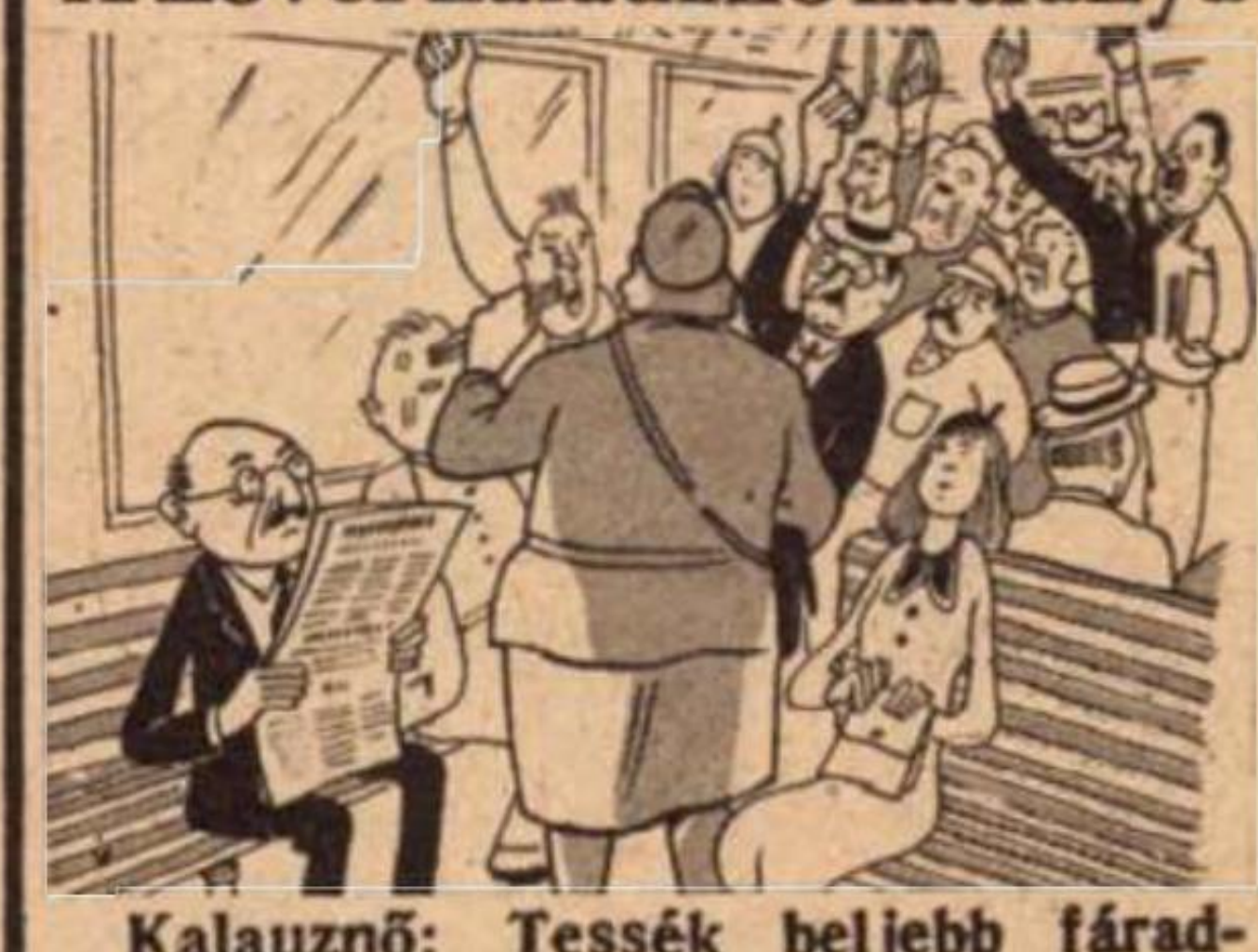

Kalauznő: Tessék beljebb fáradni... hátul üres a kocsi! Mért nem jönnek beljebb?!

Aminek nem szabadna lennie . . .

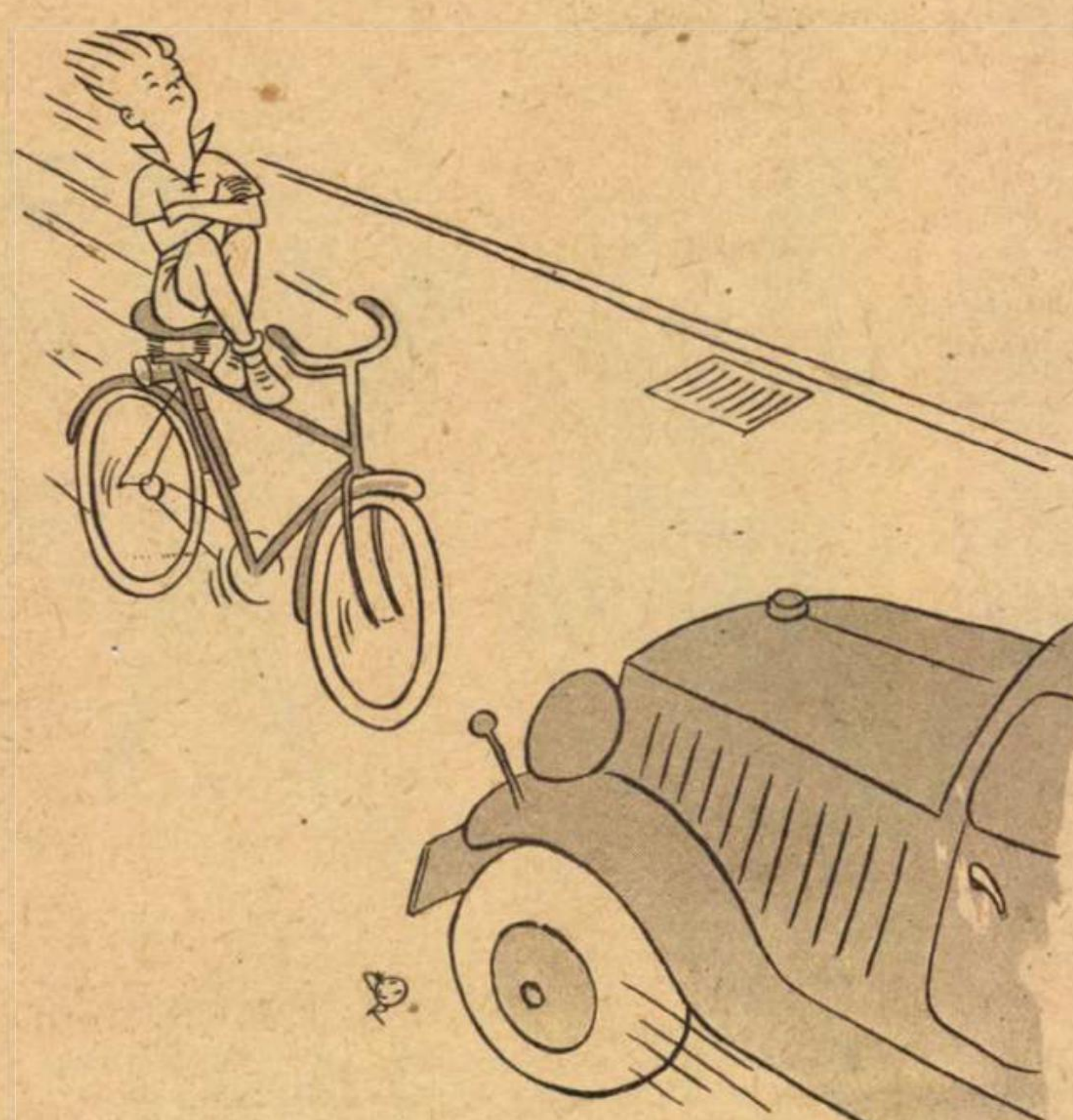

Jelzőtábla

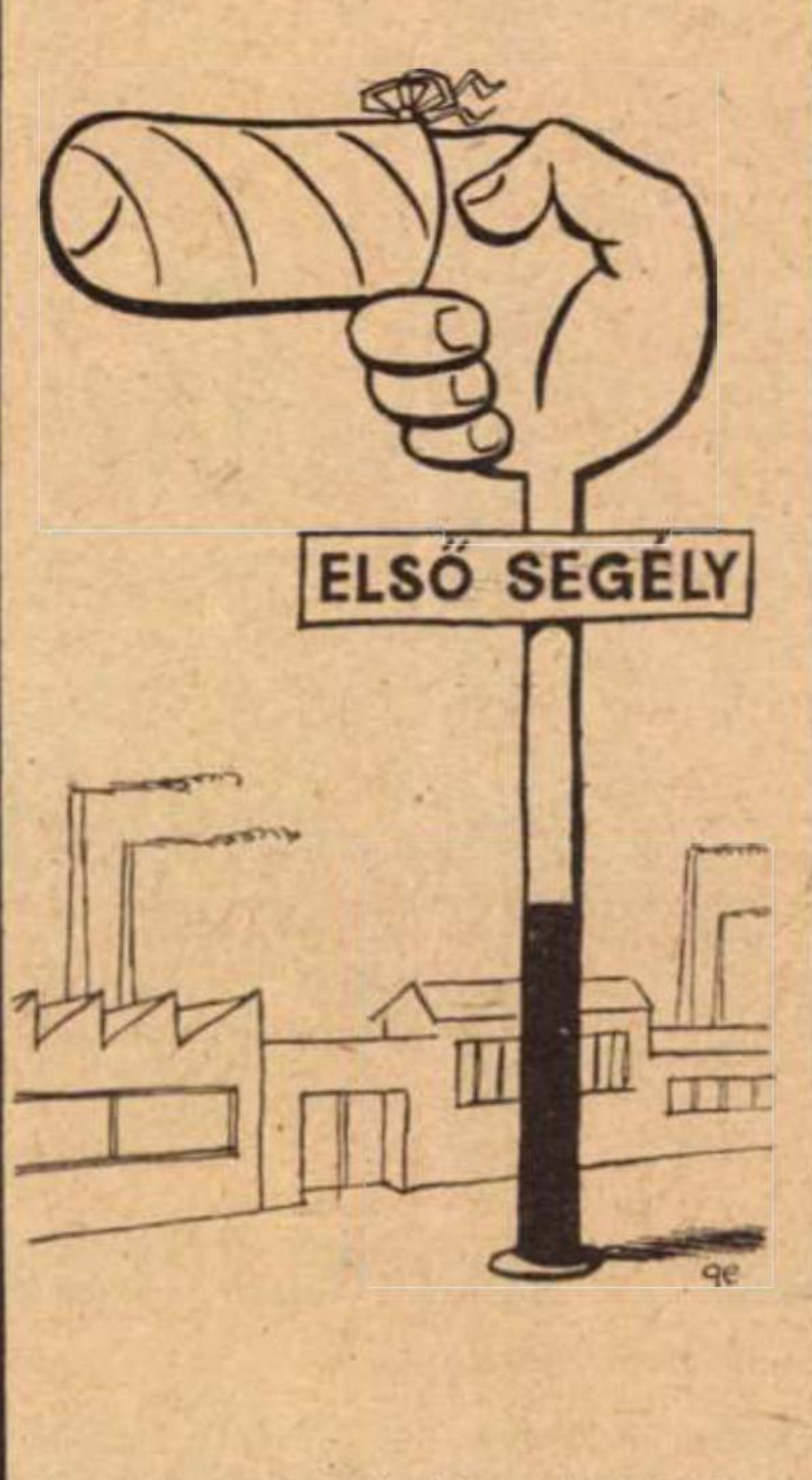

olyan üzemek részére, ahol nem a legjobban áll a munkavédelem ügye.

NYUGAT-NÉMETORSZÁGBAN

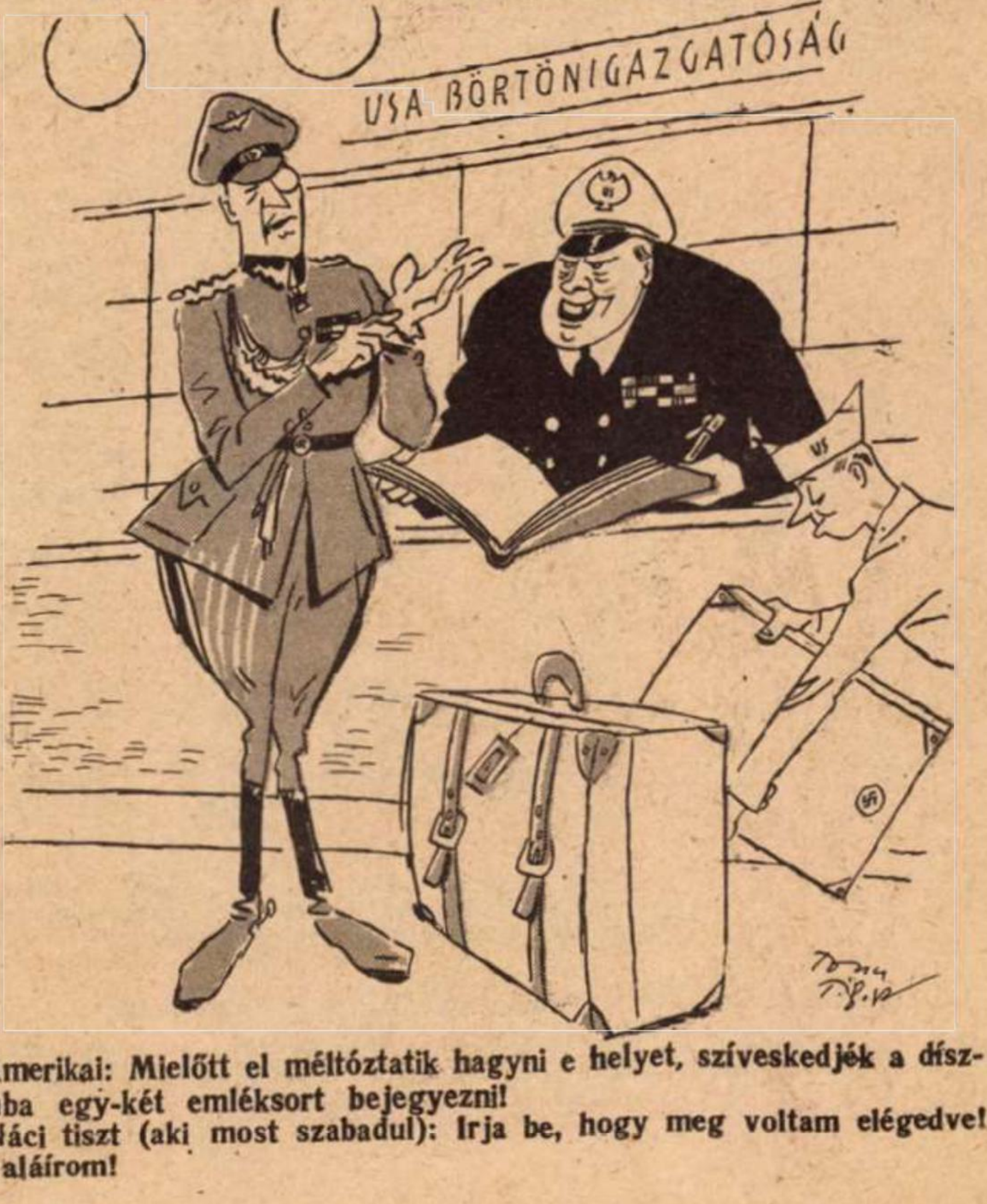

Amerikai: Mielőtt el méltóztatik hagyni e helyet, szíveskedjék a díszalbumba egy-két emléksort bejegyezni!
Náci tiszt (aki most szabadul): Irja be, hogy meg voltam elégedve! Majd aláírom!

Készülünk a VIT-re!

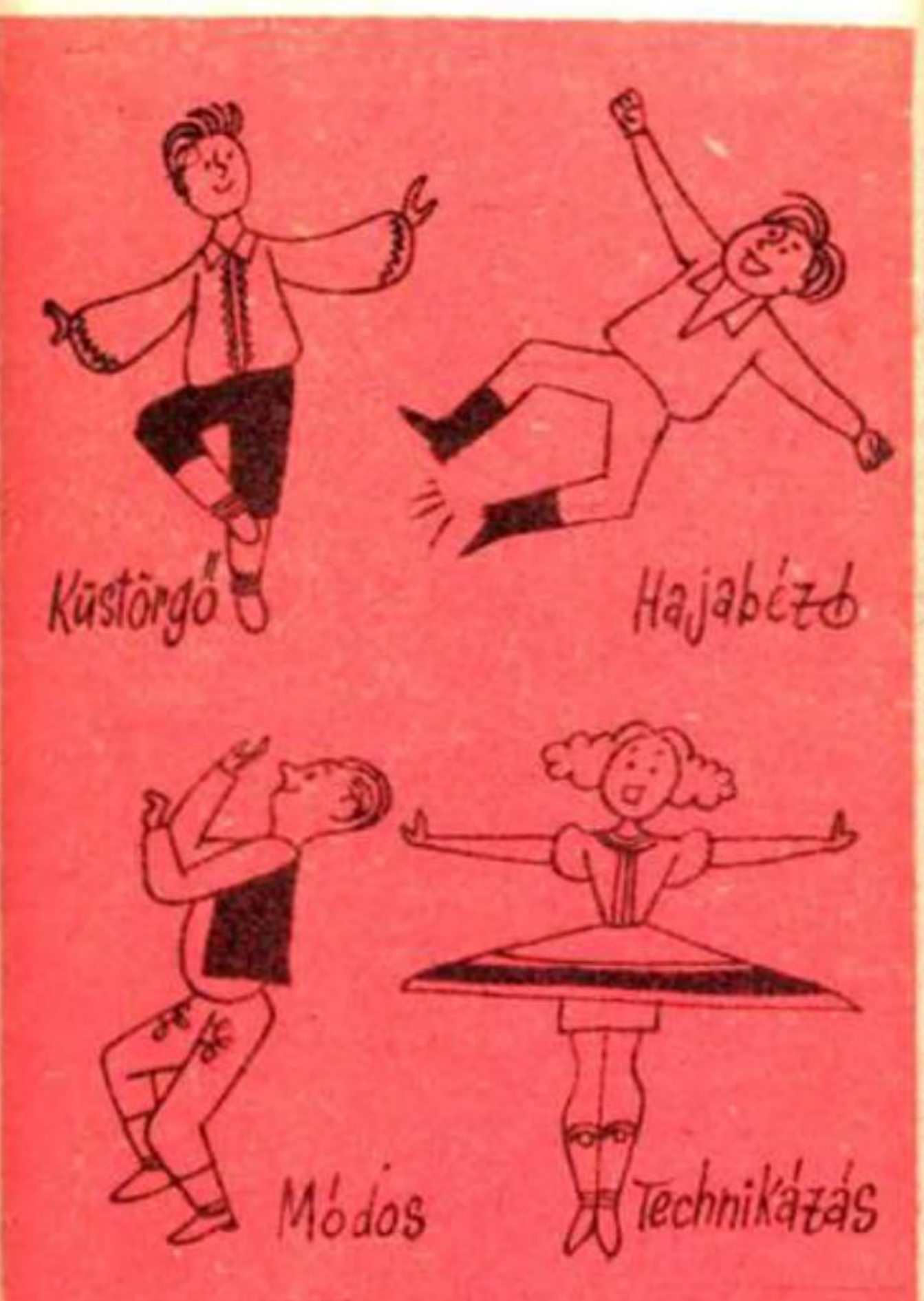

Bemutatjuk a népi táncok négy gyakori figuráját.

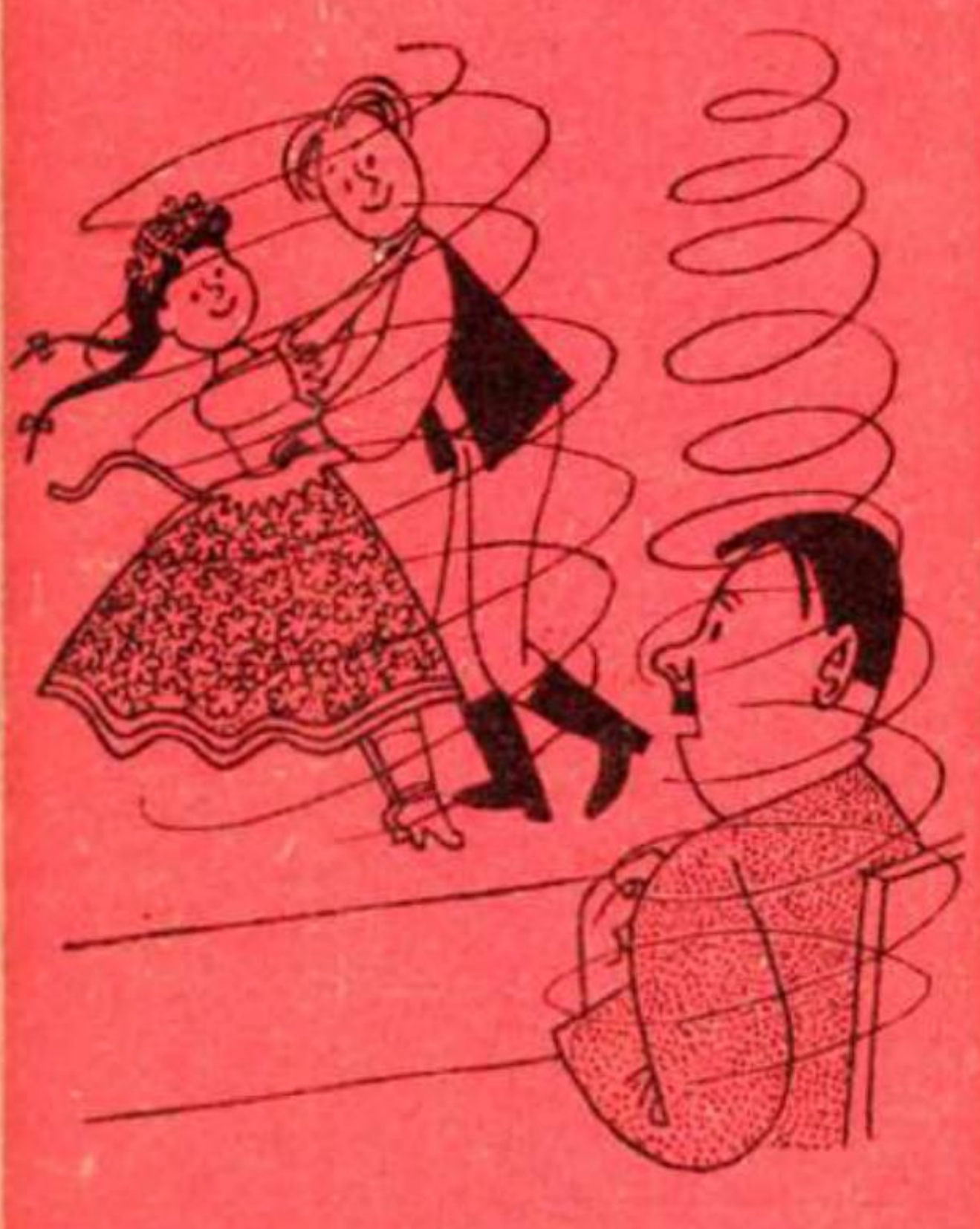

A „fergeteges"-t olyan pergőtűzszerű gyorsasággal, olyan fáradhatatlanul táncolják, hogy a nagy iramtól csakhamar kimerül és elszédül — a néző.

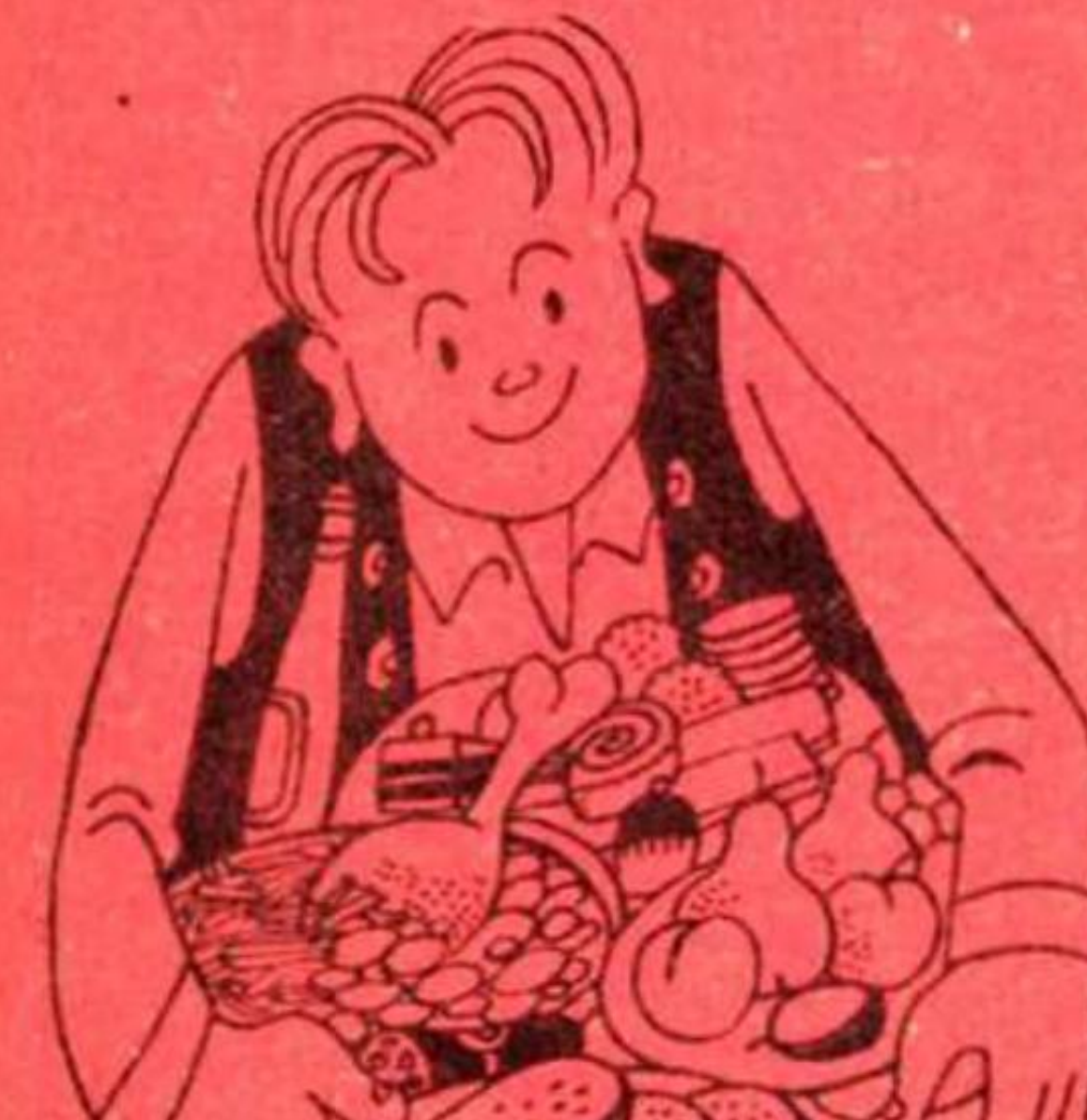

A jó tánchoz tehetség, erő, állóképesség, fürge, izmos láb és — kalória kell. Amint látjuk, az utóbbi sem hiányzik...

Művészegyütteseink, sportolóink lelkesen készülnek a IV. Világifjúsági Találkozóra. Sikert akarnak elérni, győzelmet akarnak aratni százkét ország 30.000 fiataljának bukaresti nagy seregszemléjén.

A tatai edzőtáborban, a művészegyüttesek próbáin mindenki a VIT-ről beszél, a VIT-re készül. Az augusztusi nagy találkozóra gondol a magasugró, amikor a léc fölé lendül, a népi táncos, amikor a dudari lakodalmast táncolja, a birkózó, amikor kétvállra fekteti ellenfelét, az énekkar tagja, amikor a „Kolhoz kovácsát" énekli, az Ifjúsági Népi Zenekar hegedűse, amikor Liszt II. rapszódiáját játssza és Korondi Margit olimpiai bajnoknőnk, amikor átlendül a korláton.

Mindenki a legjobbat, a legszebbet akarja nyújtani az augusztus 2-án kezdődő VIT-napokon. Így látta Ludas Matyi a SZOT Központi Művészegyüttese és a velük együttműködő Ifjúsági Népi Zenekar próbáin, valamint a tatai edzőtáborban. Jóslatunk: ők és a többi magyar résztvevők nagy sikert fognak aratni!

A SzOT-együttes próbáján

A VIT-re készülő SZOT-együttes Komlón is szerepelt. Az énekkar egyik tagja a szünetben figyelmeztette társát az egyik jellegzetesen bányászkülsejű nézőre.

— Kérdezzük meg tőle, — javasolta, — hogyan tetszik a műsorunk.

A kérdésre így válaszolt az illető:

— A román népi tánc Mecseksza-bolcson jobban tetszett, mint itt. Az énekkar viszont itt szebben énekelte a Szvesnyikov-számot, mint tegnap Pécsett. Az abaúji verbunkos tegnapelőtt Sásdon tetszett legjobban.

— Elvtárs minden előadásunkat megnézte? Hogyan lehetséges ez?

— Úgy — hangzott a magyarázat — hogy én vagyok a társulat autóbuszának vezetője...

•

Gyárfás László a SZOT-együttes műsorbemondója, rendezője, dobosa, táncosa s szűcsmunkása. Ő készíti az együttes kucsmáit is. A napokban megkérte Kolb Józsefet, a művészegyüttes igazgatóját:

— Adjál még valami munkát. Este hét és fél nyolc közt soha sincs dolgom...

•

Az első próbákon még teljes percig is eltartott egy-egy átöltözés. Sőt, a „Dudari lakodalmas" előtt az egyik szereplő nem tudta mindkét cipőjét felhúzni, a kezében hozta be az egyiket és úgy táncolt vele.

A próba egyik látogatója odament Molnár István főrendezőhöz és így szólt:

— Remek koreográfiai ötlet volt a kézben tartott cipő. A mi együttesünkkel is megcsináltatom, légy szíves, add ide a koreográfiát.

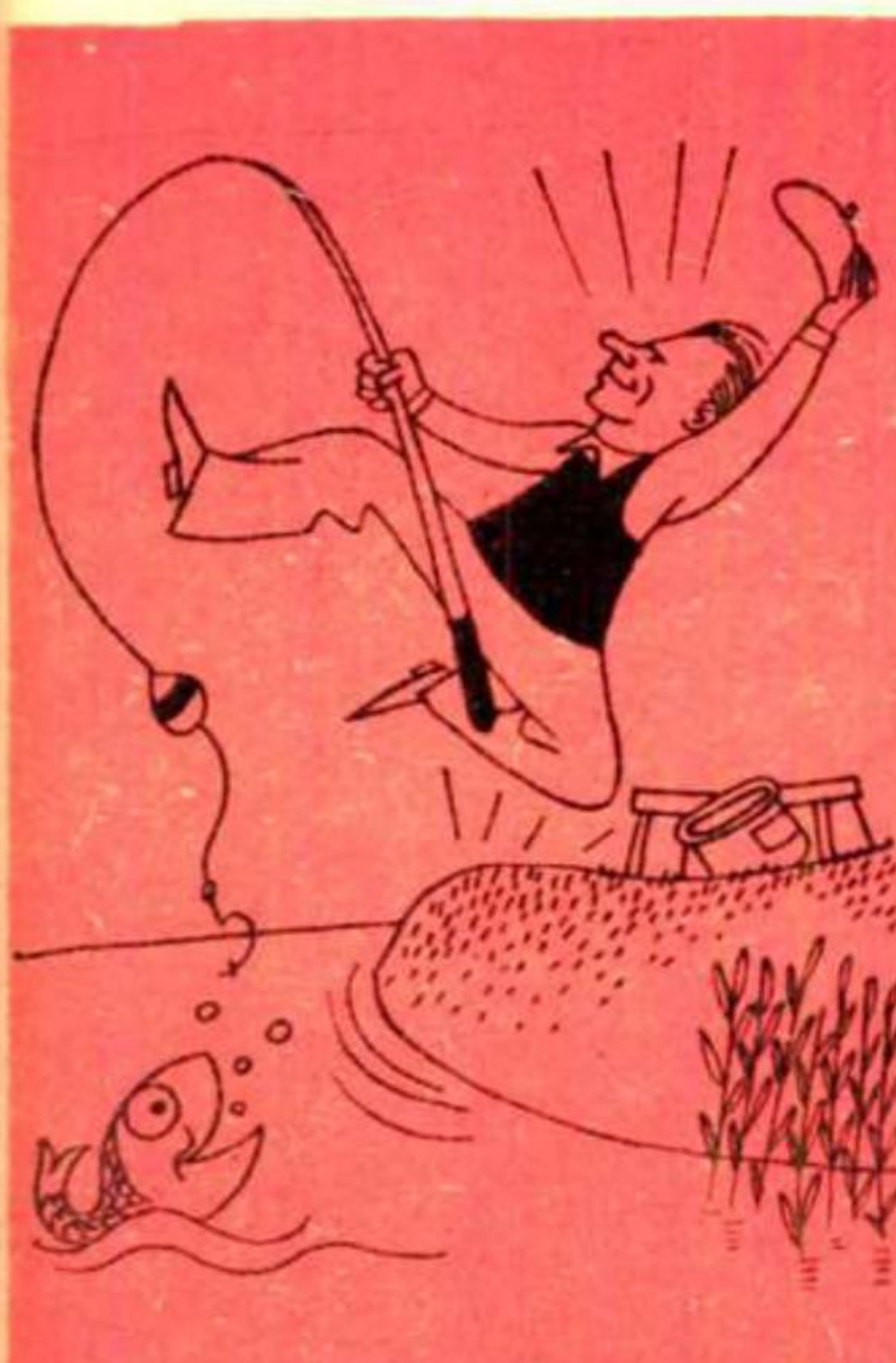

Molnár István, a tánckar vezetője, — ha nincs a próbákon — a Duna partján horgászik. Azért űzi ezt a csendes sportot, mert horgászás közben gondolja ki a leghatásosabb koreografiákat. A halakkal a legjobb barátságban van.

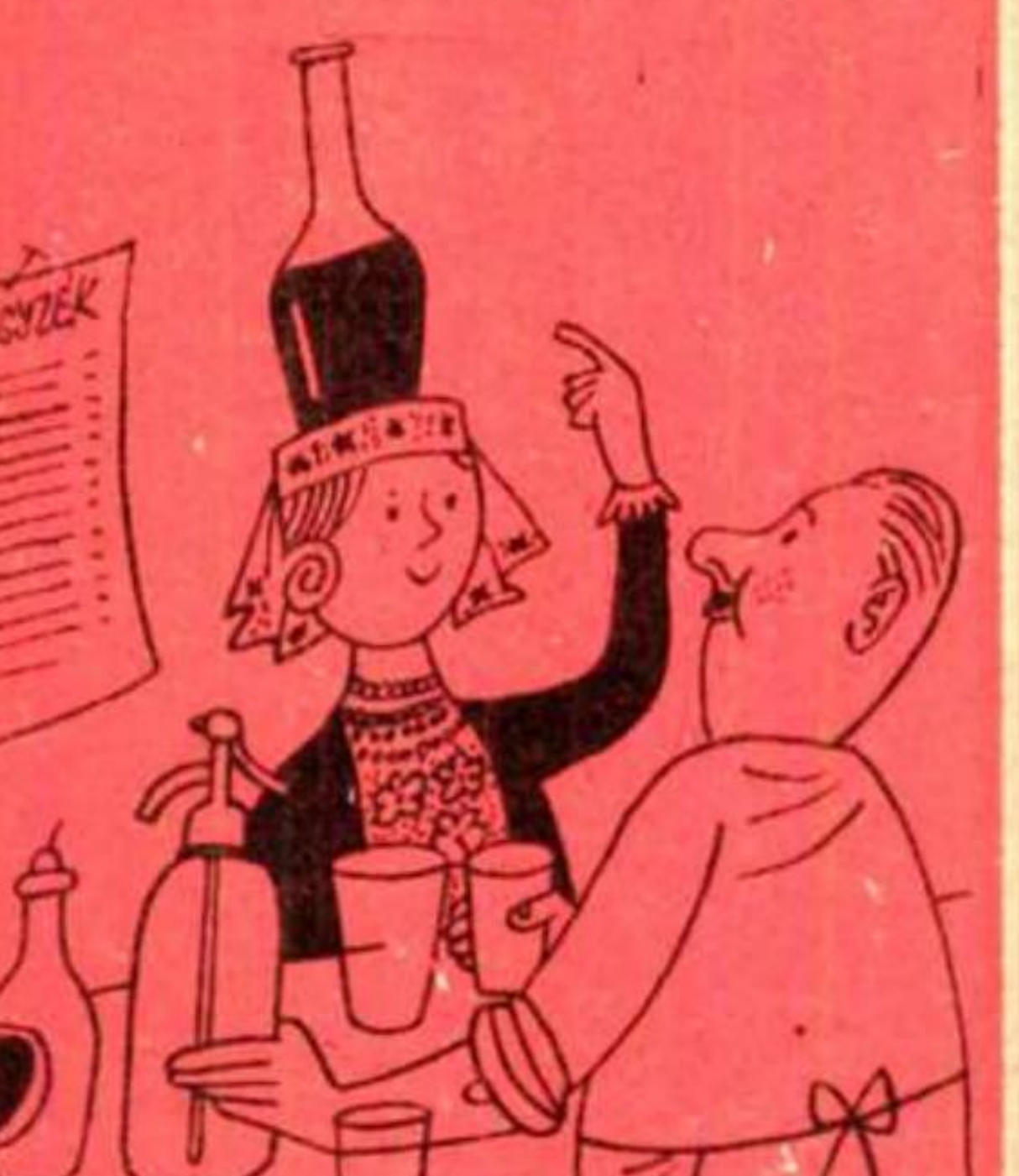

Nagy sikere volt az utolsó próbákon a „Karádi üvegcsárdás" elnevezésű táncnak. Az egyik szereplő a szünetben megjelent a büffében a „kellékkel", a fejére mutatott és így szólt: „Kérek egy pohár szódát, mert tisztán nem bírom a bort.

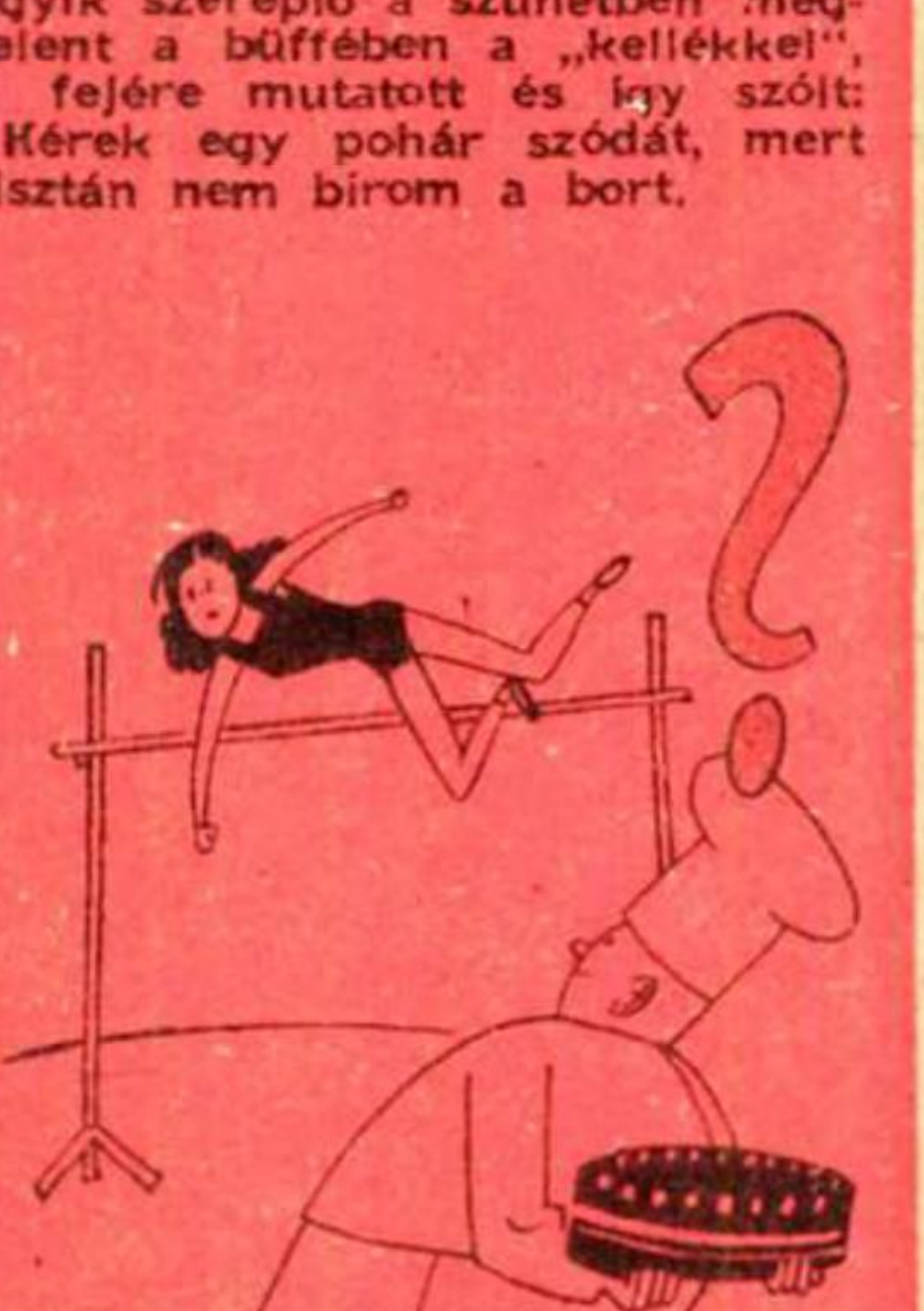

Régi szokás Tatán, hogy aki rekordot ér el, tortát kap ajándékba. A tábor cukrásza legutóbb annyira bízott Kertes Erzsébet magasugró rekordjában, hogy már tortával várta a léc mögött a 155 centiméteres ugrás sikerét. Nemhiába készítette el a tortát.

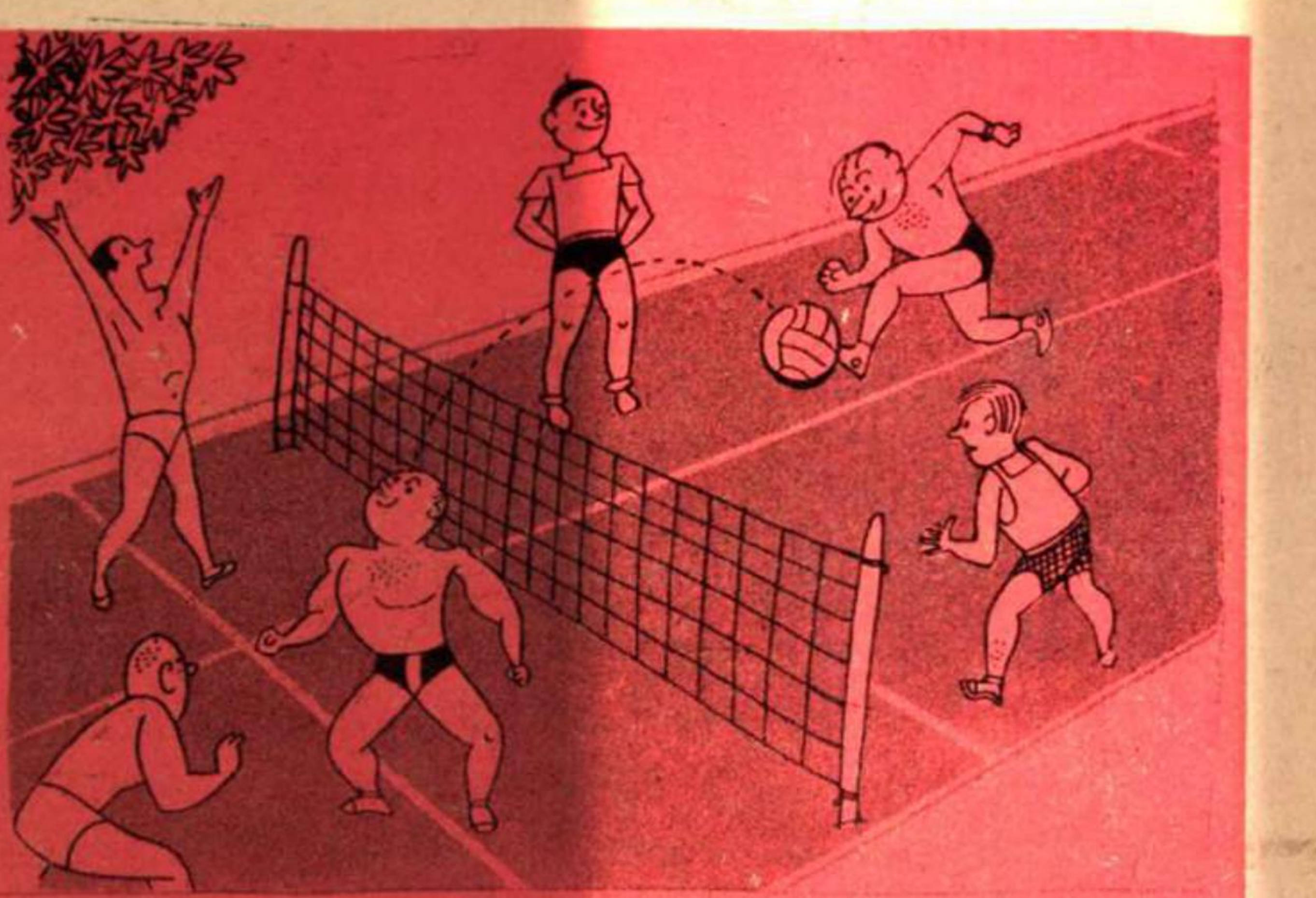

Lábtenisz: a tatai edzőtábor legjobb kisegítő edzőszáma. A lábtenisz egyesíti a futballt és a teniszt. Szabály az, hogy minden szabály nélkül kell játszani.

A tatai edzőtáborban

A VIT-re induló bolgár atléták egy része is a tatai táborban készül Bukarestbe. Köztük Koleff, a világ egyik leggyorsabb futója, aki 10,4-et is futott már száz méteren. Az utolsó edzési napokon izgatottan leste a postát: szófiai levelet várt. Amikor meglátta a kerékpáron érkező kézbesítőt, a kapuhoz rohant. Állítólag megdöntötte saját rekordját.

*

A tatai táborban olyan tisztaság van, hogy alig látni legyet. A napokban az ebédlőben Benczének, az ismertnevű szabadstílusú birkózónak mégis a tányérja mellé került egy szemtelen légy.

— Üsd agyon — tanácsolta Hódos, az olimpiai bajnok.

— Legyet bántani? Nincs szívem hozzá! — szabadkozott Bencze, a gáncs és lábcsavarás mestere.

*

Csermák, a kalapácsvetés olimpiai bajnoka hosszú sétákat tesz Tata környékén. Meglátogatta a közeli tszcs-ét is, ahol a learatott földre mutatva, megkérdezte az egyik tagot:

— Ide mit vetnek majd?

— Rozsot — válaszolta a tszcs-tag, azután megkérdezte Csermákot:

— És elvtárs mit csinál Tatán?

— Én is vetek.

— Szintén rozsot?

— Nem. Kalapácsot.

*

A tatai konyhát szuperdiétás étkezőnek nevezték el, mert ott mindenkinek egyénileg főznek. A gyaloglók sok édességet, a kenusok, kajakosok sok húst, a boxolók (ha súlyban vannak) kevés borjúhúst, a tornászok sok tojássárgáját kapnak. A férfi kosarasok pedig mindenből sokat kapnak. A szakácsokat, pincéreket diétás nővéreknek szólítják. Az egyik ökölvívó, akinek fogynia kellett, valamelyik nap búsan nézte a gyaloglók dupla adag tortáját, azután odahívta Biczó István pincért.

— Pista, adj egy szelet tortát.

— Nem lehet, súlyban vagy! — hangzott a rideg válasz.

— Ha nem adsz egyet, akkor nem boxolok, hanem résztveszek a 10.000 méteres gyaloglásban! És akkor legalább két tortát kell hoznod!

P. L.

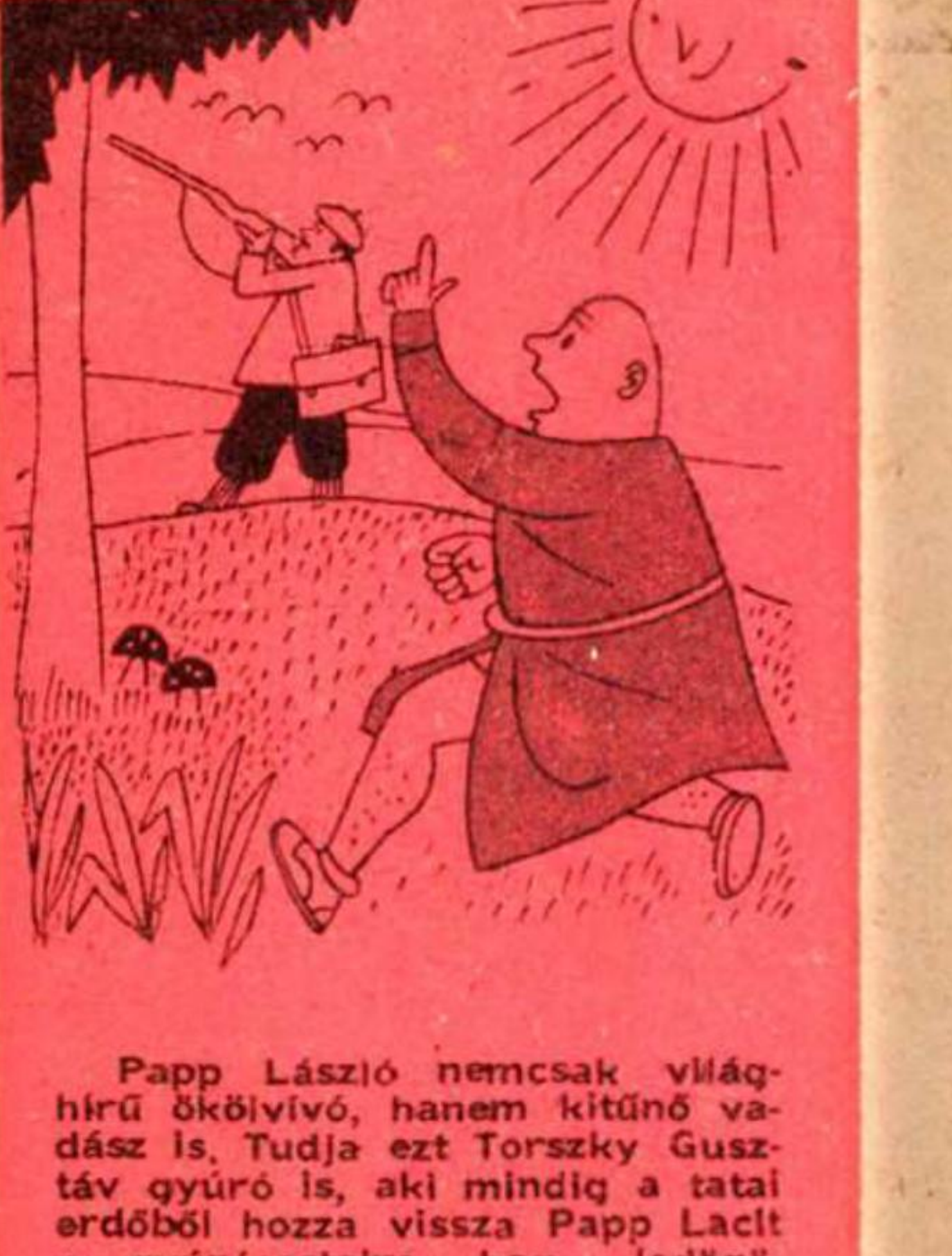

Papp László nemcsak világhírű ökölvívó, hanem kitűnő vadász is. Tudja ezt Torszky Gusztáv gyúró is, aki mindig a tatai erdőből hozza vissza Papp Lacit a gyúróasztalra, hogy ledögönyözze róla azt a túlsúlyt, amelyet az előző napi vadászzsákmány okozott...

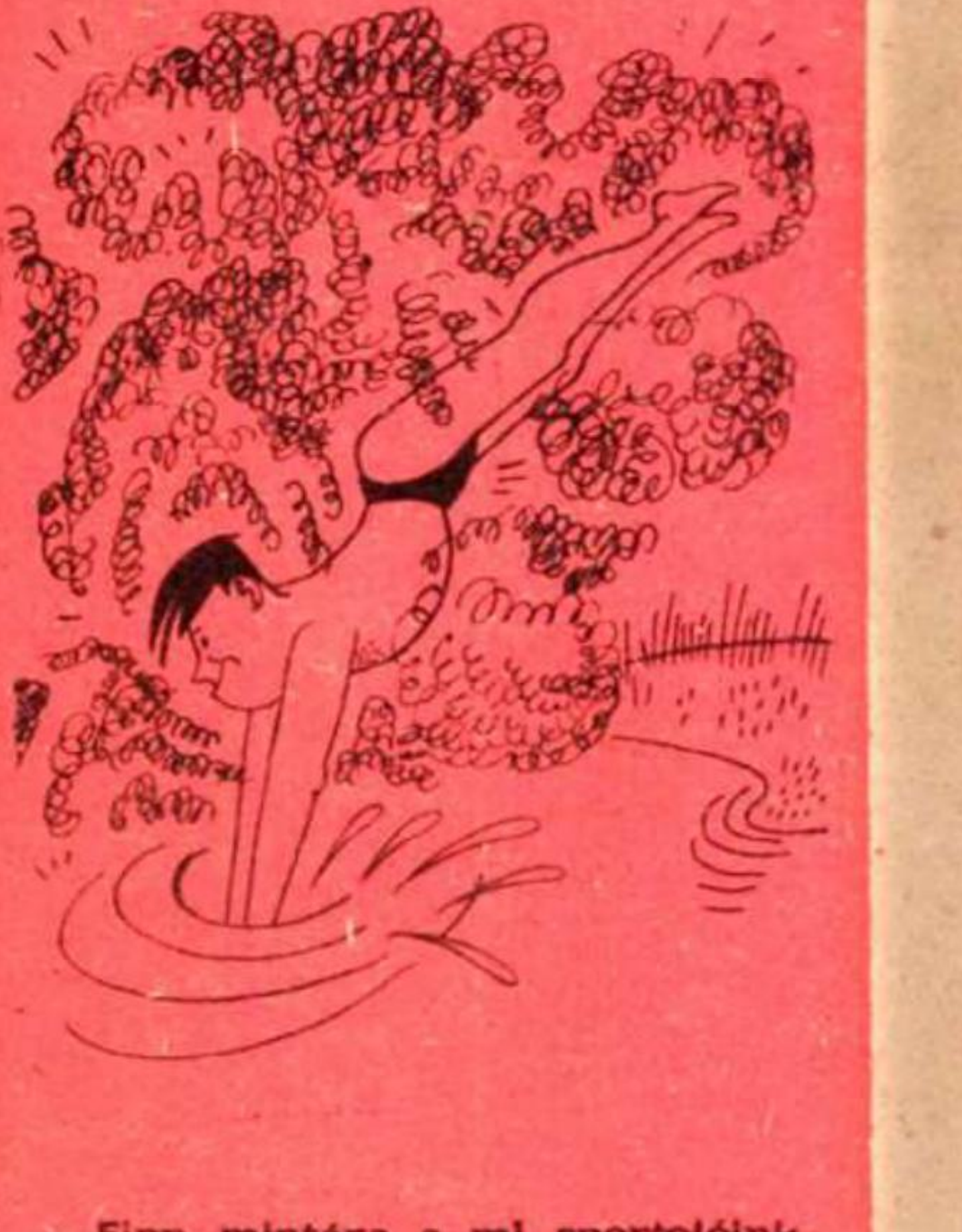

Finn mintára a mi sportolóink is használják a sauna fürdőt. Nagy üstbe köveket dobálnak, az üst alá fűtenek, a követ vízzel leöntik, mire 60—70 fokos gőz támad a fürdőben. A gőzből 20—22 fokos vízbe ugrálnak a sportolók, azután visszamennek a gőzbe. Tessék kipróbálni!

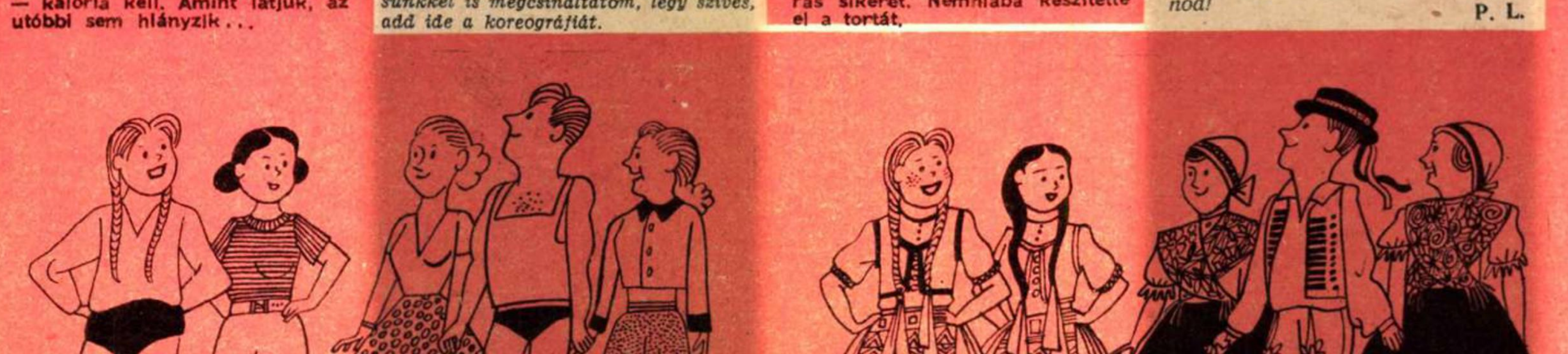

A tánckar délelőtt jelmez nélkül próbált: melegítőben, rövid nadrágban, trikóban. Este már jelmezben voltak, mégpedig a Kastyák Margit-tervezte csodaszép jelmezekben. Annyira megváltoztak, hogy percekig tartott, amíg egymásra ismertek.

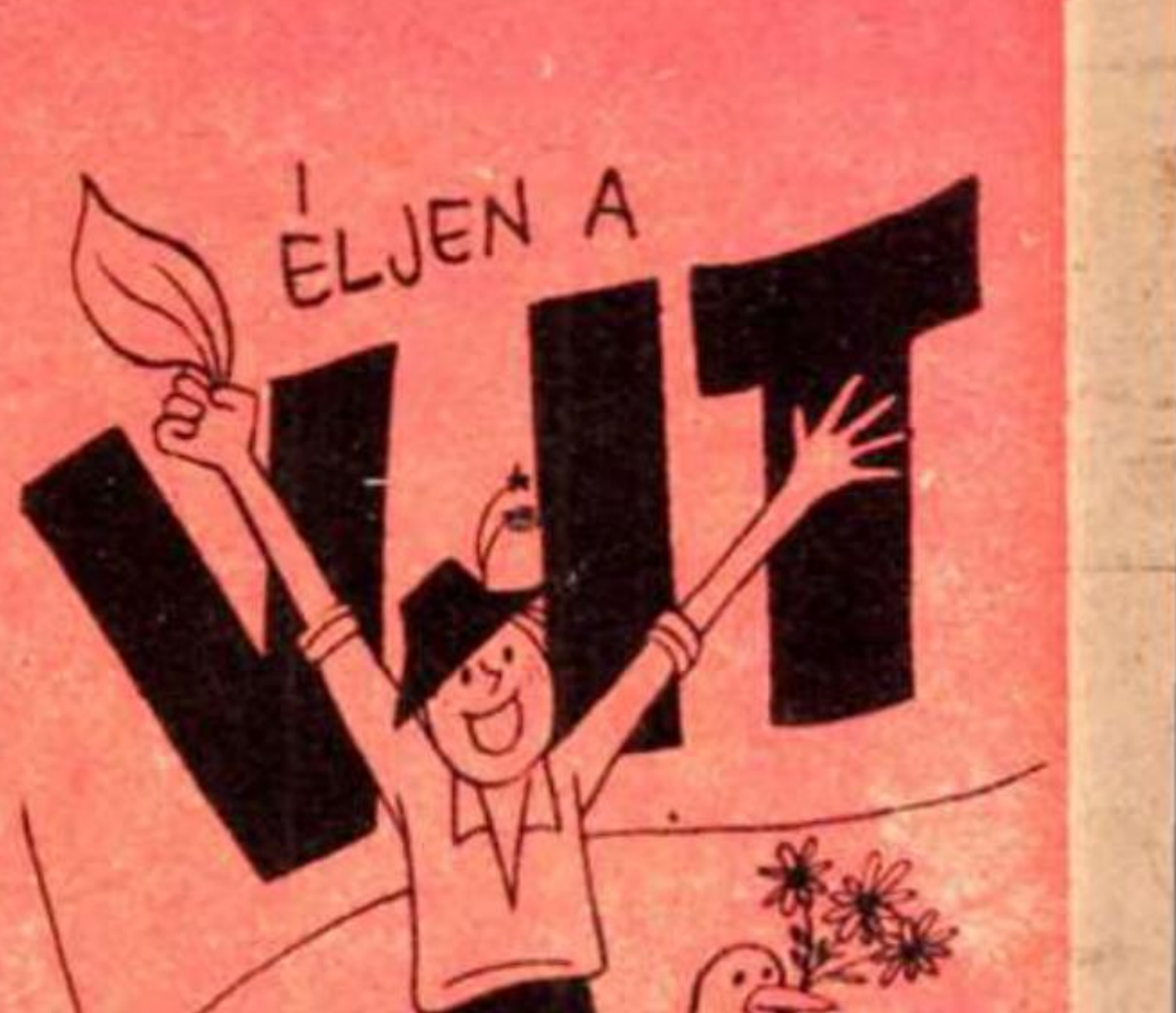

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA.** — Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ.** — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — **Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda Ü. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-002, 180-850.** — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.